

VETO

ALGEMENE STUDENTENRAAD

De Somer op opening Akademiejaar:

Stokpaardjes en meer recente denkoefeningen

De vergrijzing aan de top is dan nog wel niet spreekwoordelijk, voor zover men de rede van de rektor als een politieke beginselverklaring moet zien, kwam De Somer echter geen nieuwe dingen vertellen. Hij wist zich bovendien gemakkelijk te verzekeren van supporters door de verdediging op zich te nemen van zowel (en in de eerste plaats) de belangen van het academisch personeel (professoren) als van — zij het in mindere mate — het wetenschappelijk personeel en — een enkele keer — de studenten.

Afgaand op deze laatste vaststelling: wordt de leeuw oud, of heeft een gedwongen rustperiode enkel zijn gevoel voor tactiek aangescherpt? Deze openingstoespraak was een staaltje koordansen zoals alleen een liberaal akademikus als De Somer ten beste kan geven — én erbij rechteblijven.

Inderdaad, vertrekken van (het eigenlijke thema van de speech) de besparingen op de universiteiten, zich op het standpunt stellen van de elite universiteit, niet maatschappelijke zending maar onaantastbare academische vrijheid, over de verdediging van assistenten en studenten mits uitholling van al hun essentiële eisen tot democratisering, om te komen tot een berustend standpunt als "wij kunnen de feitelijkheid niet veranderen van een gewijzigde maatschappelijke kontekst waarin de universiteiten zijn terechtgekomen en moeten ons daaraan aanpassen", vereist enig kunst- en vliegwerk. De rede van De Somer was een rechtblijven, een debiteren van oude en enkele nieuwe (of nooit uitgesproken) denkbeelden; zeg maar stokpaardjes, naast enkele meer recente denkoefeningen.

Zoals wel meer verward prof. De Somer ook nu weer van bij de aanvang traditie met elitairisme, democratisering van het universitair onderwijs met individuele statusverheffing. Zoals wel meer haalde hij regelmatig uit naar de onderwijsverstrekkende taak van de universiteit. Zoals wel meer moesten een aantal richtingen die door de positief-wetenschappelijke akademikus niet voor vol aangezien worden, het ontgelden. En De Somer zou De Somer niet zijn indien hij ook nu niet weer een lans brak voor een *numerus fixus*, met als argument

de stijgende academische werkloosheid (impliciet in de hand gewerkt door de democratisering van het universitair onderwijs, nota bene). Naast dit gemeengoed aan De Somers ideeën waren enkele hoofdlijnen in zijn gedachtegang te onderkennen.

Besparen

Een eerste deel van De Somers rede omvatte een terugblik op de niet ingeloste verwachtingen van de financieringswet van 1971 voor de universiteiten.

Dit wettelijk bepaald financieringsmechanisme, waaraan politieke beslissingen ten grondslag lagen die het universitair beleid in België "zouden" gaan bepalen voor decennia, werd reeds luttele maanden na het stemmen van de wet in vraag gesteld. De constante evolutie van niet-indexering van de toelagen enerzijds en van besparingsbesluiten anderzijds, maakte het wettelijke bepaalde, financiële kader van de universiteiten in de praktijk onuitvoerbaar. In dit verband spreekt De Somer dan ook terecht van een onsamenhangende regeringspolitiek gedurende de afgelopen 10 jaar.

De besparingswoede gaat echter door. En de spankracht van de begroting van de KUL is door vorige besparingen reeds in die mate gedaald, dat nog slechts 7% van de totaal beschikbare gelden beschikbaar zijn voor onderzoek en onderwijs; nog slechts 7% werkingsgeldend, in de strikte zin van het woord. Gepaard aan een dalende nataliteit die zijn weerslag op het studentenaantal (en dus op de subsidiëring) zou laten voelen, betekend dit een regelrechte afbraakpolitiek, aldus de rektor.

Op die manier komt er volgens De Somer niets terecht van de zelfs nog in de recente Koninklijke Besluiten verkondigde democratisering van het onderwijs, alleen weten de studenten dit reeds langer dan vandaag, en is ook de afbraak van het sociaal statuut van wetenschappelijk en academisch personeel (dixit De Somer) daar niet de bepalende factor in geweest. Zijn verdediging van de democratisering kan voor de aandachtige toeschouwer nauwelijks "gelouwaardig" overkomen. Wat amper 7 maanden geleden (bij het patroonsfeest van de KUL) nog het verdedigen door de studenten van privileges heette te zijn, moet nu plots mee de (al of niet terecht) contestatie van de academische overheid tegen de budgettaire ingrepen van de regering schragen! En was het dezelfde De Somer niet die rond diezelfde periode, naar aanleiding

Kandidaat van de studenten geniet ruime voorkeur op A.R.

Nieuwe verantwoordelijke studentenaangelegenheden

De Academische Raad verkoos in een bijzondere vergadering op donderdag 23 september jl. Prof. dr. Maurice Sabbe van de theologische fakulteit als nieuwe beleidsverantwoordelijke voor studentenaangelegenheden in opvolging van Prof. Karel Tavernier. Een en ander is gevolg van het ontslag van Guido Declercq als algemeen Beheerder van de KUL. Deze zal worden opgevolgd door Vice-Rector Tavernier die de verantwoordelijkheid voor studenten-zaken ruilt voor het algemeen beheer van de unief.

De noodzaak tot verkiezen van een nieuwe verantwoordelijke voor het beleid in de sociale sektor en het onderwijs-terrein werd reeds een half jaar geleden duidelijk toen bleek dat Tavernier als opvolger van Declercq werd genoemd. Zowel De Somer als Tavernier peilden naar voorstellen vanuit de studenten. Konsultatie van de kringvertegenwoordigers in de Algemene Vergadering van Kringraad en gesprekken met de kandidaten die door De Somer werden voorgesteld, deden Kringraad-ASR besluiten de voorkeur uit te spreken op Sabbe. Deze voorkeur werd door de studentenvertegenwoordigers op de Akademische Raad bevestigd gemaakt. De voltallig aanwezige Akademische Raad verkoos met ruime meerderheid Prof. Sabbe als opvolger voor Tavernier.

de Fakulteit der Godgeleerdheid. Zijn specialisatie is Nieuw Testament. In de theologische fakulteit is hij bevoegd voor de bibliotheekpolitiek. De bib die onder zijn bevoegdheid tot stand kwam kan aanzien worden als een voorbeeld van een goed georganiseerd bibliotheek. Sabbe is ook president van het Pauskollege, de peda en annex restaurant aan het Hogeschoolplein met zo'n 200 bewoners. In die functie is hij reeds in aanraking met de problematiek van de sociale sektor. Met Sabbe is het voor het eerst sinds Leuven Nederlandts dat er een theologe deel uitmaakt van het centrale KULbestuur. Na één jaar onderbreking worden de dossiers van de studentenaangelegenheden opnieuw behartigd door een priester.

Vice-rektor

De Akademische Raad bestelde verder dat Prof. Tavernier de titel van vice-rektor behoudt. Daardoor is hij plaatsvervanger van de rektor. Iets wat hij onlangs ook deed ten gevolge van de afwezigheid van De Somer. Een titel voor de functie van Sabbe is op de Akademische Raad evenwel niet weerhouden.

Teologische Bib

Maurice Sabbe is gewoon hoogleraar in



De Somer: Liberaal Akademikus

Dubbelhartigheid of onwetendheid?

Ter gelegenheid van de opening van het academiejaar maandag 11. nodigde de academische overheid het Atelier Théâtral uit Louvain-la-Neuve uit met een voorstelling van Samuel Becketts *Fin de Partie* ("Eindspeel"). Merkwaardig genoeg is dit toneelstuk een extreem voorbeeld van wanhoop zonder uitzicht, van een a-morele levenshouding, kortom een on-christelijk stuk.

Ik kan hieruit twee dingen konkluderen. De K.U.Leuven beroept zich meer dan ooit op de christelijke eigenheid van haar instelling. Of dit al dan niet terecht gebeurt, laat ik buiten beschouwing, maar voor deze voorstelling was het alleszins geen norm.

Weekblad. Jg. 9, '82-'83. Nr. 2 dd. 7 oktober 1982.

V.u. Marcel Meeus. Van Evenstraat 2D 3000 Leuven.

Redakties: steeds op vrijdag tussen 17.00 en 19.00 uur (open voor ieder) op 't Stuc, Van Evenstraat 2D, 1ste verdieping.

Nr. 3. Artikels binnen op 8 oktober. advertenties op 7 oktober.

Nr. 4. Artikels binnen op 15 oktober. advertenties op 14 oktober.

EN VERDER...

studentenspeech p. 3
alma-prijzen omhoog p. 3
cvppvvspeagalevvuenz ... p. 6-7
paleisrevolutie bij scorio .. p. 8
cas versus kassa p. 10
agenda p. 12
en zoekertjes ook...



Notabelen Op de Receptie: links een onduidelijke De Somer en rechts de ex-rector van de VUB, die de dorstige premier (centrum, zoals steeds) laaft.

van een bezetting van de Faculty Club, zei dat hij "nooit de frieten van de studenten zou betalen"?

Euthanasie en anticonceptie

Er zou bovendien een impliciete depreciatie van het hoogleraarschap uitgaan van de besparingsmaatregelen en een ontmoediging voor de aankomende wetenschapper in het algemeen.

Volgens rektor De Somer pleegt de nationale overheid op alle punten contractbreuk met academisch en wetenschappelijk personeel. De weddeverlagingen, afschaffingen van bijzondere barema-verhogingen, verstraking van de promotieprocedure, afschaffing van het emeraat zijn er even zo vele voorbeelden van. De enige kans om binnen het strakker geworden keurslijf op te schuiven naar een hogere rang in het academisch kader is **ouder worden**. Met als door De Somer in het vooruitzicht gestelde apocalyps: de vlucht uit de universiteit van de meest waardevolle elementen. Bovendien bestaat de enige mogelijkheid om aan de universiteit de besparingen door te voeren, er groten-deels in het personeelskader in te krimpen: niet vervanging van de afvloeiende professoren. Ook de verjongende werking die de afschaffing van het emeraat met zich zou moeten brengen wordt daardoor teniet gedaan.

"Euthanasie van de ouderen en anticonceptie van de jongeren."

Contract research Oplossing voor onderzoek

Het uitdrogen van de financieringsbronnen van de universiteiten, zal op termijn nopen tot contract-research, de onvermijdelijke weerslag van het aanboren van nieuwe geldbronnen. Deze laatste — overigens niet op schrift gestelde — uitweg verdient de

aandacht. Vooral de principiële vraag die de rektor opwierp: kan, en zo ja, in welke mate, de universiteit haar zelf verkopen? In hoeverre verkoopt de universiteit haar zelf indien ze een (belangrijk) deel van haar onderzoek laat financieren vanuit de industrie?

Nuttig is volgens De Somer alleszins de stress die contract-onderzoek met zich meebrengt, die prestaties stimuleert. Maar uiteindelijk is de kans groot dat niet meer de universiteit als geheel primeert — en vrijheid van onderzoek als zodanig — maar eerder toegepast onderzoek in die departementen waar op onmiddellijke rendabiliteit gespeeld wordt. En aangezien rendabiliteit moeilijk voorspelbaar is, zijn ook desillusies onvermijdelijk.

Het "tranquiliserend en vervreemdend effect van fundamenteel onderzoek op de onderzoeker, die zich afsluit van de maatschappij", woog voor een liberale De Somer blijkbaar toch niet op tegen de noodzaak van vrij en onafhankelijk onderzoek, gefinancierd door subsidies waarover de universiteit zelf kan beschikken.

GRATIS TREINREIS voor STEMMERS

Na ettelijke telefoons naar zowat alle belangrijke Vlaamse informaticatoren van de NMBS (met dan nog vaak *responden français*) hadden we de ware toedracht te pakken. Het mag dan nog zo'n crisis zijn, Herman De Croo's retellende "fairplay" — parastataal verweerd de Leuvense student op een manier waar Piet D.S. en Wilfried M. een beleidspunt kunnen aan zuigen.

Dat zit zo: wie zich vrijdag 08, zaterdag 09 of zondag 10 oktober aandient in Leuven station met zijn/haar kiesbrief en een studiebewijs van de K.U.Leuven (te verkrijgen op de Hallen, Naamsestraat 22) mag gratis naar huis en terug reizen om te gaan stemmen — o edele, democratische, plicht des vrijen Belgischen staatsburgers.

Heb je je stembrief thuis laten liggen, dan ben je wel dom maar nog niet verloren. Ook hiervoor kent Herman een lukratieve doch bureaucratie oplossing: stuur heel de rotozool op naar Brussel (treinticket, KUL-attest, kiesbrief met gemeentestempel) en het Ministerie van Binnenlandse Zaken stuurt je nog vóór 2001 de som van heen- en terugreis toe. Waarop de Apokalyps natuurlijk meedogenloos hard toeslaat. Dit is overigens geen voortijdige of nabijkende flauwe aprilgrap, alweer van De Croo; integendeel, het is hem, cynisch en doordacht, ernst.

DE STUDENTENSPEECH

Quousque tandem abutere, Catilina, patientia nostra!

Er is waarschijnlijk geen Catilina in de zaal — en echt van een samenzwering spreken zal ook wel overdreven zijn. Ons geduld nochtans wordt door de toenemende studiedruk wel degelijk op de proef gesteld.

De slaagpercentages in de eerste kandidatuur aan deze universiteit daalden tussen 1971 en 1978 van 52 naar 42%. Twintig procent van de studenten heeft medikatie nodig; tijdens de examens verdubbelt dit zelfs. De gemiddelde student slaapt dan ook minder, en vooral: slechter. Eén op de drie studenten slaapt slecht; één op vijf heeft alleen in examentijd problemen. Iedereen kan vaststellen dat het aantal college-uren en het aantal te kennen bladzijden sinds 1962 overal sterk is toegenomen.

Wij citeren: "Zowel het feit dat een aanzienlijk deel van de studentenbevolking door het onderwijsbestel aanzienlijk zo geschaad worden in gezondheid en ontplooiing, als de mogelijkheid van een onkritische, oppervlakkig naappende intellectuele elite moet de universiteit tot bezinning en eventuele actie aanzetten."

Aldus Manu Bracke van het Medisch Centrum voor Studenten, en Erik Depreuw, studentpsycholoog van de Dienst voor Studieadvies. Deze universitaire diensten publiceerden hun gegevens al drie jaar geleden. Toch moeten wij vaststellen dat de Akademische Overheid en de fakulteiten te laten bespieden.

Hoe ontstaat studiedruk? Al te vaak denken professoren dat met de uitbreiding van hun vakgebied ook een evenredige uitbreiding van hun cursus gepaard moet gaan. Dat een dag van 24 uur steeds even lang blijft verliezen ze daarbij wel eens uit het oog. De universitaire structuren, waarin de programma's gemaakt worden, bieden alvast geen garantie voor enige rem op die uitbreiding, een misplaatste angst voor het schrappen van verouderde kolleges,

Prijsstijging in Alma

Naar een bredere aanpak

Alma. Het is en blijft een ondankbaar onderwerp om een artikel over te schrijven. Niet dat er niets over te zeggen valt. Verre van. Maar in wezen verandert er niet zo heel veel aan de studenten-restaurants, en als er dan als eens iets verandert, dan merken we dat niet eens. Zeg nu zelf.

En toch, de alma zoals wij die vandaag kennen is niet meer de alma van 30 jaar geleden, zoveel is duidelijk. Toen in 1954 de vzw alma werd opgericht (men kon er toen voor 24 fr. eten), had zij nog niet het gigantische van nu: een begroting van meer dan 200 miljoen, 158 personeelsleden, een hoop jobisten en 1,5 miljoen maaltijden per jaar. Dat is niet niks.

Dit wil echter niet zeggen dat er geen vuiltje aan de lucht is, integendel. De alma is zowat op alle fronten in het defensief gedrongen: het personeelsbestand is reeds geruime tijd geleden teruggegaan en van het aantal maaltijden mag men in de toekomst hetzelfde verwachten. Alleen de uitgaven stijgen zienderogen, zonder dat de subsidies bijgepast worden. Dit heeft in de voorbije jaren dan ook geleid tot enkele forse prijsaanpassingen. Trouwens, nog voor het akademiejaar goed en wel van start zal zijn gegaan, zullen de prijzen opnieuw gestegen zijn. In dit globale perspectief is een grondige bezinning over de alma, haar doelstellingen en haar werking, en dan meer bepaald naar de toekomst toe, meer dan noodzakelijk.

Raad van beheer

Op de vergadering van de raad van beheer van de alma van 23 sept. werd een optie genomen op een nieuwe prijsstijging van de maaltijden. De direkte aanleiding hiertoe was de discussie over de exploitatierkening van de eerste helft van 1982 en die een meertalige van 1,4 miljoen fr. vertoende. De belangrijkste oorzaak hiervan is de boven de verwachtingen liggende inflatie van de voedingswaren. Om te vermijden dat de prijsstijging een versnelde daling van het cliënteel tot gevolg zou hebben, werd meer heil gezien in een kleinere prijsaanpassing om zodoende de studenten niet af te schrikken.

De vraag is echter of deze redenering wel opgaat. Uitspraken over de gevolgen van een prijsaanpassing steunen vaak meer op geloof en vermoedens, dan op

en benoemingskwesties, wegen hier dikwijls zwaarder door dan onderwijskundige argumenten. Als de studenten dan de vinger op de zere plek leggen, hebben de professoren door hun structurele machtsvervalk aan een eenzijdige en zelfs oppervlakkige argumentatie genoeg om de hele zaak van de tafel te vegen.

De studenten zouden dommer zijn dan vroeger. De studenten krijgen in het secundair onderwijs geen Latijn meer en zouden daardoor minder voorbereid zijn op de universiteit. De studenten zouden door de crisis gedemotiveerd zijn. Met deze laatste redenering wordt de studiedruk een geschikt selectiemechanisme dat op een geaffineerde manier de numerus clausus moet vervangen.

Om de studielast onder controle te brengen, moet aan vier voorwaarden voldaan worden. Ten eerste moet er dringend een algemeen geldende norm voor studiebelasting komen, die ruimte laat voor persoonlijke ontplooiing. Wij denken aan een norm van bv. 1800 uren per jaar voor de gemiddelde student. Dit komt ongeveer overeen met de in Nederland geldende norm van 1700 uren voor de 75 percentiel student. Dat de zogenaamde "normstudent" voor ons alleen de gemiddelde student kan zijn, moet duidelijk zijn voor wie zich realiseert dat alleen de methode van de paarsgewijze vergelijking binnen de budgettaire mogelijkheden valt. Overdreven theoretische bespiegelingen over de normstudent schuiven de werkelijke aanpak van het probleem alleen maar op de lange baan. Zelfs een dienst als DUO laat zich soms tot dergelijk theoretiseren verleiden — waarschijnlijk omdat zij niet zoveel andere mogelijkheden heeft.

Want inderdaad, een tweede voorwaarde voor controle op de studielast is: méér, betrouwbare, en systematische metingen. De Dienst Universitair Onderwijs, die mee garant moet staan voor de kwaliteit van het onderwijs voor twintigduizend mensen, kan met twee personeelsleden en een symbolisch budget van amper 220000

frank haar opdracht in de diepte onmogelijk waar maken. Om het gewicht van de studieprogramma's in alle studierichtingen regelmatig na te meten, moet de academische overheid voor het DUO het nodige personeel en werkingsbudget vrijmaken.

Onze derde voorwaarde is allesbehalve nieuw: ook een slechte didaktiek kan tot een extra en nutteloze studielast leiden. Wij herhalen daarom datgene waarop wij al vele jaren vergeefs aandringen: nl. dat men bij de vorming en benoeming van hogleraren rekening zou houden met hun pedagogische en didactische kwaliteiten, en niet enkel met hun wetenschappelijke waarde — die tenslotte minder relevant is zolang men er niet in slaagt een cursus op een begrijpelijke manier

voor te stellen.

Ten vierde. Een onbevooroordeelde instantie moet met behulp van de studietijdmetering de studiedruk in een richting kunnen toetsen aan de overeengekomen norm, en eventueel de betrokken fakulteit tot een ingrijpen verplichten. Dit hoeft geen beknopping van de vrijheid van de onderwijscommissies te betekenen. Deze instantie, zoals wij die zien, zou er alleen over waken dat de onderwijscommissies en fakulteiten programma's konstrueren die aan duidelijk afgesproken randvoorwaarden voldoen. Naast de u allen ongetwijfeld bekende criteria moet ook de studiebelastingnorm in deze voorwaarden opgenomen worden. Wat in Antwerpen mogelijk is, moet ook hier kunnen.

Het studiedrukdossier is dringend aan

een ernstige aanpak toe, en wij hebben gemeend hieraan in onze jaarlijkse speech niet langer vóórbij te kunnen gaan. De sprekkij die ons werd toegestaan, is beperkt. We konden het hier niet hebben over de prangende problemen in de sociale sektor. Nochtans kan de regering haar verplichtingen nog steeds niet na. De wet van 1961 op de sociale sectoren wordt met de voeten getreden.

De Almaprijzen en de huurprijzen stijgen opnieuw. De initiatiefnemers van het nieuwe studiefinancieringsvoorstel "Simulatie 38" durven zelfs veronderstellen dat een gezin dat niet eens (!) aan het sociaal minimum komt, nog substantieel zou kunnen bijdragen in de studiekosten. Wij zijn niet van plan lidazaam te blijven toekijken bij een dergelijk, nooit eerder gezien, wrang cynisme. ■

Bedenkingen bij de studentenspeech

De studentenspeech beleefde een moeilijke start. Het kontrabasstrijke had de lachspieren al losgewerkt met een parodie op Strauss; en na de ludiek-retorische opening "Quousque tandem..." lag het terrein wijd open voor het verkeerd duiden van het soort medikatie in de helemaal niet ludiek bedoelde zin: "20% van de studenten heeft medikatie nodig." Algemeen lachsalvo, maar daarmee was het ijs dan ook gebroken; de speech werd met veel aandacht gevolgd en met een warm applaus bekrond.

De reacties van het publiek tijdens de speech waren desondanks nogal verdeeld. Een brede grijs trok De Somers gelaat open toen M. Bracke en E. Depreuw geciteerd werden; hoeveel keer hoorde hij dat al? Hoe relevant vindt hij die uitspraak? (Niet erg bijzonder, leek het ons.) Ook premier Martens begon op het einde breeduit te lachen toen omtrent studiebeurzen van "wrag cynisme" gesproken werd. Achteraf zei hij dat de studenten wel erg braaf geworden waren. Dat is niet helemaal juist. De aanpak was wel iets meer

"akademisch" getind dan de voorgaande jaren. Maar de betekenisvolle stilte die heerste onder profen toen studenten een opendoekje gaven bij de passage over de slechte didaktiek van profen bewees dat de boodschap maar al te scherp en duidelijk overkwam.

Overigens is dit de eerste studentenspeech sinds jaren die niet over de sociale sektor handelde. En terecht, om twee redenen. Het verwachtingspatroon werd doorbroken, en tenslotte ligt de sociale sektor het academisch publiek niet zo nauw aan het hart, en kunnen ze er ook maar zeer ten dele iets aan verbeteren. Maar, en dat is belangrijker, de problemen van studiedruk zijn zo prangend geworden dat men er niet meer aan kan voorbijgaan. Bovendien kunnen akademici in deze zaak niet zeggen dat ze er niets aan kunnen doen.

Uit onverwachte hoek kreeg het studentenstandpunt steun, nl. van rektor Bruyns van de UFSIA. In een klein gesprekje over de receptie vertelde hij volgende anek-



Bart De Moor (VTK) tijdens de studentenspeech

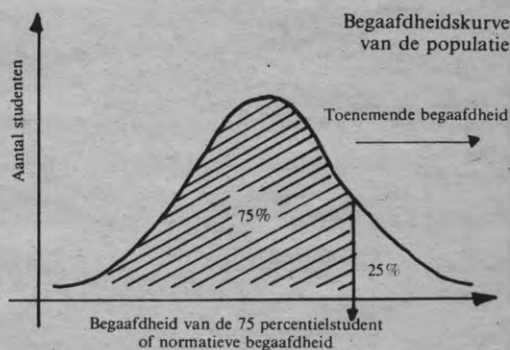
grillen van de voedingswarenmarkt. In Gent, waar zo'n systeem nog niet zo heel lang van toepassing is, denkt men ook aan prijsverhogingen.

Men zal de zaak dus moeten open-trekken, zelfs als dit met zich meebrengt dat de sociale afgevaardigden zich zullen moeten bezighouden met dingen die strikt genomen niet volledig aansluiten bij het gebeuren in de universitaire wereld. Dit wil in het geheel niet zeggen dat sociale raad zich elke algemene vergadering moet buigen over het fenomeen loonaalbraak of de werking van de sociale zekerheid onder de loupe moet nemen (om maar enkele belangrijke dingen te noemen), maar wel dat de prijsstijgingen in de universitaire restaurants en andere maatregelen die waarschijnlijk nog zullen volgen in een breder perspectief geplaatst worden.

Experiment!

Gedurende de laatste 2 maanden van 1982 zullen ter experimentele titel in enkele van de universitaire eethuizen maaltijden aangeboden worden tegen verlaagde prijzen. Al wie de alma lief is en graag goed eet tegen lage prijzen wordt alvast verzocht deze 2 maanden in het vet aan te kruisen in de zaketafel. Verdere berichtgeving volgt nog.

Studiedruk: meetmethoden en een norm voor de studielast



De methode van paarsgewijze vergelijking wordt gebruikt voor het meten van de studielast, d.i. het totaal aantal uren dat de studenten in een bepaald jaar aan het afwerken van hun studieprogramma besteden (aanwezigheid in de lessen, oefeningen, seminars, voorbereiding van de examens, enz.). Deze methode kan vrij efficiënt toegepast worden: de studenten kunnen op maximaal twee uur tijd de hele vragenlijst afwerken. Men verkrijgt aldus informatie over de gemiddelde student of over de gemiddelde, geslachte student. Met deze methode bekomt men echter geen informatie over de tijdsbesteding van de individuele student. Met de zgn. tijdschrijfmethode is dit wel mogelijk, maar deze methode vraagt een langdurige inspanning vanwege de ondervraagde studenten en vergt een arbeidsintensieve verwerking door de dienst

die het onderzoek uitvoert. Bijgevolg is alleen de methode van de paarsgewijze vergelijking — binnen het huidige budget — uitvoerbaar en aangezien deze enkel informatie levert over de gemiddelde student, moet een norm voor de studielast dan ook in termen van "gemiddelde student" gedefinieerd worden. Dit in tegenstelling tot de studiebelastingnorm zoals die door A.D. De Groot in Nederland werd geïntroduceerd. Deze bepaalt de zgn. normatieve studielast (d.w.z. het aantal te presteren uren) op 1700 uur per jaar, d.w.z. 42 weken van 40 uur, voor de 75 percentielstudent. Dit is de student die in de begaafdheidskurve van de hele studentenpopulatie (zie figuur) zo gelokaliseerd is dat 75% van de oppervlakte onder deze begaafdheidskurve links van de begaafdheid van deze 75 percentielstudent ligt. ■

Advertentie



Recente opzoekingen, die terug gaan tot de 14de eeuw hebben het ontstaan van de brouwerijen Artois teruggevonden. Een dokument daterend uit 1366 maakt gewag van het huis «Den Horen» gelegen in het leen van Horen (nu in de Mechelsestraat). Hier, in het jachtdomein van de Keizersberg, het landhuis van de Graven van Leuven, vestigde zich de kleine brouwerij «Den Horen», waaruit de latere brouwerijen Arois zouden ontstaan.

Volgens de geschiedschrijvers kon de stad Leuven in de 16de eeuw slechts overleven dank zij de Universiteit en de Leuvense brouwerijen. In de loop van de achttiende eeuw zouden deze brouwerijen trouwens een aanzienlijke expansie kennen.

In 1717 koopt Sébastien Artois (1680-1726) de brouwerij «Den Horen» op en schenkt haar zijn naam. Zijn kleinzoon Léonard (1745-1814) breidt het familiebedrijf aanzienlijk uit door de aankoop van de brouwerijen «Franse Kroon» (1787) en «Prins Karel» (1793), beide gelegen langsheen de vaart. Hij verenigt de drie brouwerijen onder één naam: Brouwerijen Artois.

Tijdens de regering van Napoleon produceerden de brouwerijen niet minder dan 80.000 hl per jaar. Hiermee waren ze de grootste brouwerij, niet alleen van Leuven, maar van het ganse Keizerrijk.

Ter gelegenheid van Kerstmis 1926 beslissen de Leuvense meesterbrouwers een nieuw bier te brouwen voor hun Belgisch cliënteel. Het wordt een pittig, goudblond bier van lage gisting, met een pittige hopsmaak, en een hoger alcoholgehalte dan de bock-bieren die toen in onze kafees geschonken werden.

Dit Kerstbier, dat als vanzelf de naam «Stella» meekreeg, lag aan de basis van het duurzame succes van de brouwerijen Artois en zou de faam van onze Belgische bieren uitdragen tot ver over de grenzen van ons landje.

Artois, een reeks opties om de kwaliteit te vrijwaren

De hoge kwaliteit van de Artois-bieren is in de eerste plaats de vrucht van de voortdurende inzet en zorg van onze meester-brou-



wers. Maar ze is evenzeer te danken aan de steeds aanwezige bekommernis om deze kwaliteit, die zo kenmerkend is voor de brouwerijen Artois, onder alle omstandigheden te behouden.

Zij bouwden in 1974 te Leuven de grootste kiemvloer-mouterij van Europa. Deze aloude werkwijze — waarbij de gerst in dunne lagen op de vloeren wordt uitgespreid — is tijdrovend en zeer duur, maar zij verzekert een mout-kwaliteit die onmogelijk kan geëvenaard worden met meer recente technieken. Uit eerbied voor het eeuwenoude brouwersambacht gebruiken de brouwerijen Artois in al hun installaties nog steeds nog steeds koperen ketels, waarin het bier op ideale wijze wordt gebrouwen.

Hun kenmerkende pittige smaak danken de Artois-bieren aan de ongeëvenaarde kwaliteit van de

hop. Hiervoor kunnen alleen de hobbellen van de allerbeste herkomst in aanmerking komen.

Artois, een Belgische brouwerijgroep, een welvend en productief bedrijf

De laatste 20 jaar hebben alle grote bedrijfstakken een grote concentratie gekend. Ook de brouwerijwereld is aan deze evolutie niet ontsnapt, en veel van onze grote brouwerijen konden zich slechts handhaven door aan te sluiten bij grote buitenlandse internationale brouwerijgroepen.

Van in de zestig jaren hebben de brouwerijen Artois geopteerd voor een zuiver Belgische groeipool, die in staat zou zijn het hoofd te bieden aan de drukking van onze machtige buitenlandse concurrenten.

Hieraan is het te danken dat de brouwerijen Artois een bedrijf hebben kunnen uitbouwen met 100% Belgisch kapitaal: een garantie voor het behoud van de werkgelegenheid in deze typische Belgische nijverheidstak.

Daarenboven hebben de brouwerijen Artois onderdak verschaft aan een aantal kleine en grote brouwers, en gezorgd voor structuren binnen dewelke zij hun persoonlijkheid behouden en hun bieren blijven brouwen volgens eigen werkwijzen en tradities. Zodoende heeft Artois zijn steentje bijgedragen tot het behoud van de rijke waarder Belgische bieren.

In de loop der jaren kwamen volgende zustermaatschappijen de Artois-groep vervoegen: Chevalier Marin te Mechelen (Supra), De Gheest te Aalst (Safir), Wielemans te Vorst (Wiel's), Martinus te Merchtem (Ginder-Ale) en Grade te Mont-St-Guibert (Vieux Temps).

ontdekte en sedertdien angstvallig bewaarde biergist-stam. Volgens aloude tradities wordt Stella gebrouwen in koperen kuipen — de trots van de Leuvense brouwerijen — en rijpt het langzaam tijdens het lagere — tenminste 6 weken — vooraleer het in het kafee of bij de verbruiker thuis op tafel komt.

Artois, een bedrijf dat zich thuis voelt in zijn leefmilieu

Samen met de universiteit en de boerenbond vormen de brouwerijen Artois de grootste traditionele werkgevers van de stad Leuven en haar omgeving. Van de 1600 arbeiders en bedienden — de meesten wonen te Leuven of in de nabije omgeving — stammen er een aantal uit families, die elkaar generaties lang in de brouwzalen hebben opgevolgd.

Deze verbondenheid van de mensen met hun bedrijf, deze liefde voor het betere werk en de eerbied voor grote tradities zijn kenmerkend voor het brouwersvak. Een vak dat sedert eeuwen onverbreekelijk verbonden is met de Brabantse grond. Dit verklaart ook het vriendelijke sociale klimaat dat er van het begin altijd heeft geheerst. Artois, een brouwerij, een werkgemeenschap, die zich thuis voelt in haar leefmilieu, en er fier op gaat een Leuvense bedrijf te zijn.

Stella, een Belgisch bier met een rijke traditie

Ontstaan in de eerste helft van deze eeuw, uit het werk van onze meester-brouwers, heeft Stella, ondanks zijn internationale bijval, zijn uniek karakter weten te behouden: een mengeling van geselecteerde mout en fijne hobbellen, en Leuven gegist vanaf een, in 1926

Uit bovenstaand verhaal blijkt de nauwe betrokkenheid van de Brouwerij Artois met Leuven, studenten en traditie.

Zo u bierliefhebber bent, nodigen wij u uit het brouwproces in de brouwerij mee te maken en het eindresultaat, een lekkere Stella, mee te proeven.

Geïnteresseerd? Vraag uw kring of klub een bezoek te organiseren aan de Brouwerij Artois.

Bel "Public Relations" 016/247111)

Tot binnenkort.



Foto: de hobbellen worden bij het wort gevoegd

Artois, een Leuvense brouwer, die fier is op zijn traditie

Tom Melsens, uittreidend voorzitter van Sociale Raad, neemt geen, blad voor de mond

“Een cursus is belangrijk voor studenten”

Deze, mits wat geëner- en geënderzijds, gewaagde uitspraak heeft sociale raad aan het werk gezet, want deze raad houdt zich enkel met belangrijke zaken onledig. Vanuit onze bezorgdheid voor de democratisering van het onderwijs, spitst onze koesterende belangstelling voor cursussen zich voornamelijk toe op de toegankelijkheid ervan: maw ze moeten er zijn, ze moeten inhoudelijk toegankelijk zijn (nl. leesbaar en gestructureerd) en ze moeten materieel toegankelijk zijn (nl. betaalbaar). En omdat VETO in de vakantie niet verschijnt, vierden wij onze behoeften om dit mede te delen, bot op uwe en onze professoren (zie kader).

De coöperatieve: het voordeel van een aandeel

In een briefje vroegen wij hen namelijk om hun cursussen uit te geven bij ACCO, de Academische Coöperatieve. Dit is een samenwerkende vennootschap die zich tot doel stelt zo goedkoop en degelijk mogelijk cursussen uit te geven en studiemateriaal te verspreiden. Alle studenten kunnen tegen 500,- een aandeel kopen. In ruil daarvoor genieten zij

een belangrijke korting op cursussen (-15%), studiemateriaal (-10 tot -30%) en boeken (-10% dmv van een boekenkaart). Na 5 jaar kunnen zij dit aandeel terug inleveren tegen de aankoopsprijs. Het beleid van ACCO wordt uiteindelijk bepaald door het college van zaakvoerders waarin 4 studenten (de facto aangeduid door sociale raad) en 4 oud-studenten zetelen. Zij waken erover dat ACCO een stukje zelfbedruipende sociale sector blijft, dat zonder enig winstbejag wordt staaf voor degelijke cursussen tegen een billijke prijs. Doch

het tijpder van de platte portemonnee ontziet ook ACCO niet. Vandaar die vraag van sociale raad: een stijging van de omzet (door een groter pakket cursussen) kan immers de invloed van de stijgende grondstofprijzen op de prijsberekening beperken.

De mannen van 5 miljoen

Wat meer echter kan een zekere duurzaamheid van de cursusprijzen garanderen? Wat kan de om zich heen grijpende overbiddelijke 'logika' van crisis en prijsstijging omzelen? Na een verbijsterende aanval van creativiteit kwamen wij tot de simpele vaststelling: het drukken van de onkosten. En veni, vidi, ... verdorie: elk jaar betaalt ACCO 5 miljoen aan auteursrechten uit aan onze professoren. Al bij al krijgen deze sloebars natuurlijk niet zoveel: op die 10% auteursvergoeding betalen zij immers zo'n 50% belastingen gezien de weddeschaal waarbinnen zij vallen. Een verlies van 40% dus, op het eerste gezicht. Gelukkig vinden zij in de

studenten een prima bondgenoot: sinds mensenheugenis immers betogen wij dat het uitgeven van een cursusstuk integraal behoort tot de leeropdracht van de prof en dus geen bijkomende kranen behoeft. Meer nog, zegt Jezus (en sociale raad met hem), geen jonge wijn in oude zakken! Daarom roepen wij de profs op om af te zien van hun auteursvergoeding: voor hen betekent dit minder belastingen en voor ons dat de cursusprijzen een hele poos niet meer hoeven te stijgen. Het harmoniemodel op zijn best dus, gezien de vele positieve reacties van professoren die wij mochten ontvangen. Sommigen durven zelfs stellen dat dit standpunt een bevestiging door de academische raad behoeft en verdient!

Kortom, studenten aller universiteiten van Leuven, schrikt niet wanneer u eerstdaags uw cursussen gratis ontvangt: het is de liefdadigheid die knabbelt aan de hoge drempels van het nog hoger onderwijs.

frank u.

ps. info & reaktie op sociale raad, 's meiersstraat 5, 3000 Leuven.

Onthaal eerstejaars VTK

Ook dit jaar weer zullen er een 400-tal nieuwelingen hun eerste pasjes aan de fakulteit Toegepaste Wetenschappen wagen en zullen dan ook dadelijk met een heibelprobleem geconfronteerd worden.

Allereerst is er het tasten in het duister over wat er de eerste dagen te gebeuren staat en wat er dan allemaal van hen verwacht wordt. Waar worden de lessen gegeven? Wanneer worden ze gegeven? Waar kan ik aan de nodige cursussen geraken? Zijn er nog administratieve geplengheden te vervullen? De vragen hopen zich maar op. Daarom proberen we zo vlug mogelijk hierop een antwoord te brengen door een speciale bijlage in *Ireel* (het VTK-blad), dat in de laatste week van september aan iedereen wordt toegestuurd.

Dinsdag 5 oktober is er de jaarlijkse rondleiding van de Arenbergkampus en aanverwanten. Dit is niet louter een sightseeing van de Heverleese bossen, maar wordt tevens gebruikt om hen er der de nodige inschrijvingen te doen (tekenzalen, sportkot, VTK, ...) en om de eerste handige dingen aan te schaffen (tekenmateriaal, kollegeroosters, cursussen, kodeks, ...).

Vooraf streven we ernaar dat de eerstejaars zich zo vlug mogelijk thuis voelen in de nieuwe omgeving waarin ze hopelijk de komende vijf jaar zullen verlijden. De eerstejaars lopen de eerste weken al te dikwijls verloren in de anonieme massa waarin ze plots gedropt werden. Dit isolement moet zo vlug mogelijk doorbroken worden en VTK wil de eerste weken dan ook de nodige activiteiten op touw zetten om dit te verwezenlijken.

Voorreest is er het traditionele schachtenweekend met de bedoeling het eerste ijs te breken en de onbekende gezichten een beetje minder vreemd te maken. Naast onderlinge kennismaking en een heibelprobleem handige tips over 'studeren te Leuven' moeten deze dagen ertoe bijdragen de drempelverres voor VTK te overwinnen en te tonen dat we niet de ancients zijn die zich op de kap van de schachten willen vermaken, maar dat we hen een handje willen toesteken.

Om de opvang gedurende de eerste weken nog vlotter te laten verlopen werd vorig jaar het systeem van reekspeters in het leven geroepen en wordt dit jaar voortgezet. Een of meer ouderejaars vervullen gedurende de eerste maand voor een reeks (groep van een 20-tal studenten waarin de oefeningen worden gemaakt) de rol van ombudsman. De schachten kunnen speciaal bij hen terecht met hun kleine probleempjes (Waar vind ik een fietsenmaker? Mijn fiets is gestolen, wat moet ik doen?...), maar meer nog zorgen zij ervoor dat de groep waarin de kersverse ingenieursstudenten het grootste gedeelte van het jaar zal doorbrengen, zo vlug mogelijk uit bekende gezichten bestaat. Hiertoe richten ze voor hun reeks kleine activiteiten in zoals gezamenlijke etentjes, fietstocht naar de Zoete Waters, een bowlingavond... Na de eerste maand wordt er in elke reeks een verantwoordelijke gekozen die de taak van de reekspeter overneemt.

Naast de typische onthaalactiviteiten willen we de eerstejaars ook gedurende het ganse jaar een steuntje in de rug geven, en dan vooral op studiedebied. We willen zeker vermijden dat een bruinende eerste maand de schachten voor de rest van het jaar aan hun lot worden overgelaten, wanneer ze voor de problemen komen te staan die zich pas na enige maanden manifesteren. Op geregelde tijdstippen wordt er vergaderd met de reeksverantwoordelijken en eventueel de professoren waarop dan de specifieke moeilijkheden die in de reeks zijn opgedoken worden behandeld. Het gaat dan vooral over problemen met profen (onverstaanbaar, onmogelijk om nota's te nemen), die dan ter plaatse of achteraf worden uitgepraat, of over problemen in oefenzittingen en praktika. Tevens staat blok 5 steeds open voor iedereen die met een of andere situatie verveeld zit, en dit is zeker waar voor de nieuwkomers.

VTK jaarwerking
Groenvelddaan 1 blok 5/0
3030 Heverlee
tel.: 016/200097

Advertentie

Gezellige kroeg, met goede muziek



MUNTSTRAAT 18
3000 LEUVEN

Medewerkers aan Veto 2

Wilfried Allaerts, Luc Baltussen, Polleke Fotozet, Filiep Canijn, Rudi Ceuppens, Chris Cosaert, Peter De Jonge, Dirk De Naegel, Luc Devresse, Jan Flamend, Noël Herteleer, Guido Janssens, Jan Sempels, Frans Smets, Klaas Tindemans, Pieter T'Jonck, Frank Uytendaele, May Van Boxel, Hans Van den Broeck, Danny Vandenberghe, Jos Van Dikkelen, J.H. Verbanck, Wim Verhelst, Ingeborg Verplancke, Jos Vos en een tweetal kringen, maar dat is slechts voorlopig, niet?

Vervolg op blz. 8

Katholieke Universiteit Leuven

SOCIALE RAAD
Muntstraat 5
3000 LEUVEN
Leuven, 16 juli 1982.

Betreff: auteursgeld op cursussen.

Geachte professor,

het is geen gewoonte van de Algemene Studenten Raad, het officiële representatieve vertegenwoordigingsorgaan van de Leuvense studenten, om op deze manier met professoren in contact te treden. Zeker niet wanneer het een onderwerp betreft als dit; hoe kan u uw eigen steentje bijdragen tot de democratisering van het onderwijs. Sociale Raad, de deelraad van de A.S.R. die instaat voor de verdediging van de sociale en financiële belangen van de student, presteert het namelijk om in een tijd waar democratisering van het onderwijs steeds meer in vraag wordt gesteld, nieuwe bronnen op het spoor te komen welke tot die democratisering kunnen bijdragen.

Doch, laten wij eerst het probleem wat breder schetsen. Wij menen vast te stellen dat de huidige voorzieningen wat betreft studiefinanciering en sociale sectoren niet de gewenste gevolgen hebben gehad. Ongetwijfeld zit het feit dat geld niet alleen oplost hier voor iets tussen. Mensen uit lagere bevolkingskategorien (winkeliers, lagere bedienden, geschoolde en ongeschoolde arbeiders) hebben zeer zeker af te rekenen met wat men noemt socio-culturele dramsels welke hun eren kunnen verhoeden om aan universitaire studies te beginnen. Iedereen is het er meestal over eens dat ook hier meer aandacht zou moeten aan besteed worden.

Dit laatste argument wordt nu echter al te vaak misbruikt om minder aandacht te besteden aan de financiële kant van de zaak. Studiebeurzen worden steeds meer een voorrecht van de hogere sociale categorieën. Hieropover staat dan wel het feit dat de studentenpopulatie steeds altdaarder wordt. Wat jongens betreft, afkomstig uit de bovengenoemde lagere bevolkingskategorien, is het zo dat de procentuele vertegenwoordiging van deze ten opzichte van de totale studentenpopulatie is teruggevoelen tot minder dan toen het democratiseringsproces op gang kwam. (1964-'65: 29,82%; 1968-'69: 31,10%; 1980-'81: 23,82% Ook bij de meisjes uit deze categorie bemerkten we de laatste tijd een lichte daling (1964-'65: 17,33%; 1978-'79: 21,48%; 1980-'81: 20,50%) (1).

Dit gebeuren wordt voor ons niet verklaard door een plots groter wordende invloed van, grotendeels nog onbekende, socio-culturele factoren, maar wel door het steeds groter worden van de financiële las en het terugschuiven van de sociale voorzieningen. Herhaaldelijk hebben de studenten op allerlei manieren hun ongenoegen hierdoor duidelijk gemaakt. Het recht op onderwijs is volgens ons een rechtvaardige eis, onzachte of men uit een bespoed gezin komt of niet. De gemeenschap moet het als prioritaer aanzien om de nodige gelden hiervoor ter beschikking te stellen.

Wat u hier nu zelf allemaal van vindt, professor, is ons namelijk onbekend. Sommige professoren vinden weliswaar dat we onze protesten moeten richten tegen de nationale overheid om toereikende

studiebeurzen te krijgen. Anderen vinden dat de academische overheid moet aangesproken worden om, zij het tijdelijk, eenzijdig van de maaltijdprijzen te voorzien door het overhevelen van vergoedingen voor hogere functies en subsidies aan de faculteitclub naar de Algemene Raad. De tegen voor professoren om hun solidariteit met de studenten te betonen zijn blijkbaar niet zo geschikt. En toch, door één concrete vraag wil deze brief hierin verandering brengen: door af te zien van uw financiële voordelen verbonden aan het uitgeven van cursussen kan u een niet te verwaarlozen steun betekenen voor de studenten in hun strijd voor de democratisering van het onderwijs. Zowel rechtstreeks op financieel vlak, als onrechtstreeks op moreel vlak. Uw stem als professor weert alomtrent een niet te verwaarlozen gewicht in de schaal.

Kursussen maken een belangrijk deel uit van de totale studiekost. Daarom werd destijds ACCO opgericht, een coöperatief volledig in handen van studenten, die zich tot doel stelt op de goedkoopste manier de studenten aan cursussen te helpen. Hierdoor zijn, ondanks de crisis de cursusprijzen bij ACCO sinds '74 niet meer verhoogd. Niet de winst telde, maar het voortbestaan. ACCO kan dan ook gezien worden als het laatste restje sociale sector dat zelfbedruipend is. Doch ook hier komen dreigende onweerswolken opzetten, afkomstig van een inflatoire hogedrukgebied boven de papierdoorlopende landen. Tenzij er iets ongewoons gebeurt, zien wij ons genoodzaakt voor volgend academiejaar een verhoging van de paginaprijs door te voeren van 1,45 naar 1,50 fr. (=3,45%). En hieraan professor, kan u nu iets gaan doen.

Voorreest door uw cursussen bij ACCO uit te geven. Hoe groter onze omzet, hoe goedkoper het eindproduct (2).

Ten tweede: ACCO betaalt jaarlijks 5.000.000 fr. aan auteursrechten. Reeds langere tijd is dit een doorn in het oog van studenten, die al tijd geleden hebben gezegd dat het uitgeven van cursussen inherent is aan de leeropdracht en dus geen extra stimulans behoeft (3). De algemene vergadering van sociale raad, samengesteld uit de diverse reeksverantwoordelijken, stelt u dus voor om hiervan afstand te doen. Het betaalsysteem als bestaansgrond heeft wat minder overhoud dan de 10 v. die u bij ACCO krijgt zal zeker die beslissing niet bemoeilijken. De studenten op hun beurt zullen die 10% graag aanmerken.

Indien een groot deel van de professoropzet deze vraag willen innemen zal ACCO ervoor zorgen dat de cursusprijzen niet stijgen, maar misschien zelfs zullen dalen.

Tot slot: wacht niet tot andere professoren u dit voordoen, stel het voorbeeld zelf! Geef ons, ofwel ACCO dan ook zo vlug mogelijk een seintje.

in de hoop op een gunstig antwoord,
Noël Herteleer,
vrijgestelde sociale raad-A.S.R.

frank u.

(1) DE LAMMO, J., *Studie en overlevingsproblemen in de Belgische Leuvense studentenbevolking* (Leuven, 1974), Afdeling politiek en sociaal denken, K.U. Leuven, 1982.
(2) VETO, wekelijkse bijlage van de A.S.R., Nr. 29, 1982.
(3) Academische Raad K.U. Leuven 1981, Nr. 135, 1978.

Harde besparingsoperatie in Letteren en Wijsbegeerte

Het taktisch vernuft van Dekaan Pinnoy

Nadat hij in mei jl. met een overweldigende meerderheid herkozen werd als dekaan van de fakulteit Letteren en Wijsbegeerte, mocht professor Pinnoy op de bijzondere Faculteitsraad van 16 september jl. opnieuw een merkwaardig succes op zijn naam schrijven. Een speciale faculteitsraad mocht zich uitspreken over een aantal zeer besparingsmaatregelen m.b.t. de loonlast in de fakulteit. In de nog resterende 4 maanden van 1982 moest zomaar eventjes 7,6 miljoen uitgespaard worden, in de loop van 1983 nog eens datzelfde bedrag. Waar er gesneden wordt, vloeit bloed.

Het was helemaal niet ondenkbaar, dat Wetenschappelijk Personeel en Professorencorps hier scherp tegenover mekaar zouden komen te staan. Inderdaad, grosso modo zijn er twee manieren om op de loonlast van een fakulteit te besparen. De eerste is het met pensioen sturen van professoren. De wetgever heeft zeer onlangs bepaald, dat ook professoren voortaan op hun vijftenzestigste met pensioen moeten gaan. Het pensioen wordt door Brussel betaald en wordt niet meer tot de loonlast van de fakulteit gerekend. Als de fakulteit het vrijgekomen mandaat niet opvult, betekent dit

meestal meteen een besparing op die totale loonlast van meer dan twee miljoen (bruto wedde van een vijftenzestigjarige gewoon hoogleraar). De wet voorziet wel een overgangsmaatregel. Profen die vijftenzestig zijn of binnenkort worden, kunnen mits goedkeuring van hun faculteitsraad nog aanbliven tot en met academiejaar 83-84. Maar als zij dat doen, komt hun pensioering pas in 84 ten goede aan de besparingsronden. Dat wil dus zeggen dat er ondertussen op andere manieren bespaard moet worden. In concreto is er niet veel anders meer dan het wetenschappelijk personeel, en wel het tijdelijk WP. Het gaat hier over mandaten die meestal over zes jaar lopen en dus zeer regelmatig herzien kunnen worden. Elk jaar komen er in Letteren en Wijsbegeerte een aantal vrij. Op die vrijgekomen plaatsen worden dan onmiddellijk nieuwe mensen benoemd: goede assistenten, mensen die gaan doctoreren. Een gemakkelijke manier om te besparen is het opschorten van die opvolging. Men kan de mandaten een jaar openlaten, dan is voor dat jaar de loonlast heel wat minder. Maar het betekent ook dat een heel deel jonge beloften niet aan de slag kunnen. Dat een universitaire carrière voor zoveel mensen onmogelijk wordt gemaakt (want volgend jaar staan er natuurlijk weer andere te schuiven).

Konkret gesteld zag het probleem er in Letteren en Wijsbegeerte als volgt uit: vijf gewoon hoogleraren hebben de leeftijd bereikt waar zij met pensioen

wo 20-10-1982

GROOTSE STUDENTENFEESTEN

MUNTSTRAAT-LEUVEN

AANVANG 15.00U.

16.00U. BIG BILL

meest met een besparing op die totale loonlast van meer dan twee miljoen (bruto wedde van een vijftenzestigjarige gewoon hoogleraar). De wet voorziet wel een overgangsmaatregel. Profen die vijftenzestig zijn of binnenkort worden, kunnen mits goedkeuring van hun faculteitsraad nog aanbliven tot en met academiejaar 83-84. Maar als zij dat doen, komt hun pensioering pas in 84 ten goede aan de besparingsronden. Dat wil dus zeggen dat er ondertussen op andere manieren bespaard moet worden. In concreto is er niet veel anders meer dan het wetenschappelijk personeel, en wel het tijdelijk WP. Het gaat hier over mandaten die meestal over zes jaar lopen en dus zeer regelmatig herzien kunnen worden. Elk jaar komen er in Letteren en Wijsbegeerte een aantal vrij. Op die vrijgekomen plaatsen worden dan onmiddellijk nieuwe mensen benoemd: goede assistenten, mensen die gaan doctoreren. Een gemakkelijke manier om te besparen is het opschorten van die opvolging. Men kan de mandaten een jaar openlaten, dan is voor dat jaar de loonlast heel wat minder. Maar het betekent ook dat een heel deel jonge beloften niet aan de slag kunnen. Dat een universitaire carrière voor zoveel mensen onmogelijk wordt gemaakt (want volgend jaar staan er natuurlijk weer andere te schuiven).

Konkret gesteld zag het probleem er in Letteren en Wijsbegeerte als volgt uit: vijf gewoon hoogleraren hebben de leeftijd bereikt waar zij met pensioen

GEMEENTERAADS VERKIEZINGEN OF



Na de fusie die Leuven bundelde met randgemeenten als Heverlee, Kessel-lo, Wilsede, Herent en Haasrode heerste er een CVP-PVV-meerderheid over groot-Leuven. Samen goed voor 26 van de 43 zetels. Ruim vier jaar vóór de nationale tendens zetelden de SP (12 zetels) samen met de VU (5 zetels) in de oppositie. Deze periode ging ook gepaard met de gedreven medewerking van Leuven socialistisch voorman Louis Tobback aan het doorbraakinitiatief dat de partijgenoten openstelde voor al wat in Vlaanderen opgeld maakte onder de progressieve vlag. Gegangmaakt door de Leuvense professoren en redactieleden van DE NIEUWE MAAND (tijdschrift voor politieke vernieuwing) Luc Huysse en Lode Van Outryve dufde hij, samen met de SP, de KP, de RAL en enkele onafhankelijken een linkse eenheidslijst in mekaar: de SPE (Socialistische Progressieve Eenheid) die heel wat stof deed opwaaien, zowel in Leuven als in het land, zowel bij traditionele SP-stemmers als bij de conservatieve vleugel in de gemeenteraad en Vlaanderen. Vooral de opname van de KP binnen het progressieve front roept bij kiezers en socialistische partijleden nogal wat 'historische weerstanden' op.

vrijuit als je 't proces maakt over vriendschap en uitverkoop houden, soms op belangrijke strijdpunten van de arbeidersbeweging." In die zin vindt hij het initiatief van de SP dan ook erg interessant, omdat zij het risico hebben durven nemen zich nog meer kritiek op de hals te halen dan ze al hadden met RAL en KP omwille van de onafhankelijken. Het is ook interessant omdat het werk van vele kleine studiegroepjes zoals bijv. SOKELO, tuin De Walque, dat vaak verdienstelijk is, aan bod kan komen binnen de gemeentepolitiek. Tenslotte is het ook een vingeroefening in eendheidsvorming tegen het nationaal oprukkend 'rechts geweld', waar nu mee moet begonnen worden, zodat anderen ervan kunnen leren. Er blijft wel een vorm van reserve, tenslotte lopen de respectieve ideologieën uiteen. Voor Jan Van Heulekom moeten de onafhankelijken dan ook een soort gendarmeriefunctie uitoefenen. De onafhankelijken willen betelden dat de socialisten zich eendeloos compromitteren in het politieke spel, zoals de burgemeester Content, een Mitterand en Willy Claes, die Jan Van Heulekom "afschrikwekkende voorbeelden" noemt.

in het programma, maar: "Je gaat nog over iets anders af: hoe heeft de SP zich gedragen t.o.v. punten die voor Agalev

van belang zijn?" Waarbij vernoemd werden: de invalsweg, het rijkschoolcomplex aan Redingenhof (gerealiseerd

Grote vraag in Leuven is dan ook: hoe beantwoordt de conservatieve CVP-PVV-meerderheid deze progressieve uitdaging? In welke mate beoordeelt het kiespubliek de verdere verrechtiging het maatschappijdenken in een stad die reeds jaren dit bewind aan de tand (en in de broekzak) voelt? Is er een alternatief en beantwoordt de SPE hieraan, of moet men meer zijn heil zoeken bij de

oppositiepartij van het ogenblik (althans in Vlaanderen) de VU? Licht het alternatief van rechts nog wel bij links, of vormt AGALEV het alternatief voor de produktivisten van zowel rechts als links. Met deze vragen in het achterhoofd, meer toegespitst op het Leuvense 'gebeuren', trok Veto, beladen met cassette-recorder en een resem vooroordelen, naar de representatieve vertegenwoordigers van verschillende (vooral oppositie)partijen. De soms verrassende bevindingen en konklusies lees je elders op deze bladzijde.

Men neme de uitspraken van de politici maar voor lief, want er wordt weer behoorlijk wat beweerd en beloofd. Ja, Georges Sprockeels (PVV) wil best een inspraak organiseren als die maar van de serieuze, representatieve mensen komt. Als bewijze haalt hij de samenwerking met het buurtcomité rond de invalsweg aan. In het 'grijsboek structuurplan' stelt men echter vast dat er weinig is toegezegd en nog veel minder uitgevoerd. In het andere kamp beweert Louis Tobback zonder verpinken dat hij het politiek dienstbetoon wil afbouwen. Wij konden echter zo uit het hoofd twee Leuvense kafees opnoemen waar Libert (SP) en Tobback (SP) zitting houden. Zo zie je maar weer...

Het onderscheid tussen de verschillende ideologische stellingnamen die bij verkiezingen uitgesproken, geafficheerd of verwezen worden vervaagt wanneer men de partijprogramma's onder ogen neemt (* Zie ook kader op deze bladzijde). Elke partij pretendeert dat zij voor de grote uitdagingen van deze tijd haar (enige geldende) oplossing in petto heeft en noemen zich alleen progressief al was het maar omdat ze soms durven afwijken van hun traditioneel gedachtegoed. Vaagheid, elektoraal opportunisme en pragmatisme vieren hoogtij. Je kan je dan vooral bij gemeenteraadsverkiezingen de vraag stellen: kiezen mensen op gekende personen of op vage programma's? En wat de partijen betreft: bestaat er nog wel een eenduidig verschil tussen conservatief en progressief of ligt het onderscheid enkel nog tussen partijen die aan de macht zijn en partijen die deze macht ambiëren? Misschien is dit Leuvense experiment dan ook slechts een eksponent van de ganse politieke verloedering, die, meer nog dan de economische crisis, ons land in een steeds grotere dieperik stort.

We beginnen bij de grootste blikvanger: de SPE. Toen Luc Huysse en Lode Van Outryve met het project startten, maakten zij de betrokken partijen ook attent op het bestaan van een vrij grote groep politiek daklozen, die zich niet thuisvoelden in traditionele partijen. Jaak Brepoels nam het op zich een aantal mensen op te zoeken, binnen het rijke Leuvense 'basisgroepen'-milieu. Een groep van 40-50 mensen steunt de 4 onafhankelijken op de lijst. Na de verkiezingen blijven de vier groepen (SP, KP, RAL, onafhankelijken) samenwerken, op basis van het eenheidsprogramma.

Dat eenheidsprogramma is geen compromis tussen drie nationale programma's en de inbreng van de onafhankelijken. Het eigen van de onafhankelijken is voor Jan Van Heulekom dat zij wel zonder twijfel socialisten zijn, maar dat zij zich niet herkennen in de traditionele partijen, zoals bijv. de SP. Dat ligt hem bijv. aan de verzuiling. Jan Van Heulekom: "Een partij als de SP gaat helemaal niet

Natuurlijk ontbreken elektorale motieven niet helemaal. Tobback: "Je gaat er altijd van uit dat je deelneemt aan verkiezingen wat betekent: stemmen tellen. Daarom moet je ze niet op om 't even welke manier halen, dat is wat anders." De eenheid wil bijv. het effect van '76 vermijden toen KP en PvdA afzonderlijk opkwamen, wat uiteindelijk enkel de tegenstanders ten goede kwam.

Tegen de Belgische KP bestaan nogal wat weerstanden, die het sukses van de SPE nadelig zouden kunnen beïnvloeden. Tobback gaf toe dat dit inderdaad een onbekende is maar relativerende onmiddellijk: "Er wordt wel geschermd met de kommunistische boeman in het Westen, maar je kan niet klakkeloos het Vlaamse communisme terugbrengen op Moskou. De PvdA heeft afgehaakt omdat ze geen rekening houdt met de democratische spelregels, ze nemen de gemeenteraad niet au sérieux. Trouwens, als ACW-ers stemmen op een lijst met Devlies (CVP, Protea), is dat veel ongerijmder."

Maar, ook een partij als de VU, die (met enig voorbehoud, daarover verder) een progressief profiel vertoont, wil niet met de SPE samengaan in een coalitie omwille van de KP... en wellicht om nog andere redenen.

Erg opgemerkt is het ontbreken van Agalev als "progressieve" partij op de eenheidslijst. Wij legden de vraag voor aan Louis Tobback, Jan Van Heulekom en Nicole Delbecq van Agalev. Louis Tobback antwoordde, erg rechtvoor-de-raaps, dat hij het zelf ook niet zou gedaan hebben. In de eerste plaats omdat Agalev niet uitsluitend een linkse partij is: de plaats waar Agalev zich op sociaal-economisch en moreel terrein situeert is voor hem onduidelijk, en hangt samen met het thema. Zij verwijten de SP, KP en RAL dat er produktivisten inzitten. Tobback verwijt Agalev daarentegen nogal laagdunkend dat er een aantal retro's inzitten die terug met Volendammer muts willen rondlopen. De voornaamste reden is echter voor hem dat zij voor het ogenblik nog een partij zonder structuur zijn: zij konden geen brede basis raadplegen over het samengaan, zij kennen hun kiezers nog niet goed genoeg. Komt daarbij dat Agalev ook wel voelt dat zij elektoraal de wind in de zeilen hebben, en dus de behoefte aan een eenheidsfront niet zo voelen.

Ook Jan Van Heulekom denkt dat een vorm van elektoraal opportunisme, zij het geen kwalijke, meegespeeld heeft. Daarnaast ziet hij als groot verschil tussen Agalev en de SPE dat zij niet zo dadelijk denken aan frontvorming tegen rechts. Het feit dat de R van RAL staat voor revolutionair sluit volgens hem ook niet zo goed aan bij de kiezers van Agalev. Nicole Delbecq nuanceerde een en ander. De uitnodiging kwam pas eind januari, het eerste gesprek begin februari, en toen was er nog geen sprake van een programma. De naam lag toen al ongeveer vast, en andere formules dan de eenheidslijst waren uitgesloten. In het begin werd er dan nog alleen over de samenstelling van de lijst gesproken, zodat het geheel als een korte-termijnoplossing overkwam. Zij geeft grif toe dat er veel punten van overeenkomst zijn



Stil protest van een ontevreden burger: de Christelijke Volkspartij op de vuilnisbelt.



De SPE en haar imago: is Tuur de sigaar of houdt-ie het bij een proletarische halfzware shag?



Sprockeels ludiek; Partij, Vrijheid, Vooruitgang: SMURF?



Status quo of ruk naar rechts, enige resterende alternatieven?

KIESKEURIGE KATTEN, STEM VOOR DE VERANDERING.

MIAUW

Zo goed dat katten er zelf om vragen.

Bij de beesten af: heeft de VU zijn Vlaamse Leeuw ingeruild?

DA TONIO
pizzeris e ristorante

MUNTSTRAAT 19
3000 LEUVEN

016 / 22.24.25

Zaal der Hallen
Zeelstraat 1
3000 Leuven

De beste feestzaal
aan de meest
voordelige
voorwaarden

centraal gelegen

VERZIEKINGEN



onder... Louis Tobback) en het politiek dienstbetoon. Vanuit Agalev zelf vreesd men daarbij dat samengaan tot accentverschiuvingen zal leiden, waardoor Agalev de kans mist om in het beleid zichzelf konkreet te profileren. Wat geen isolomet betekent: er is kontak met het dijlepaard, met vrouw en gemeente, met mensen uit de SPE.

Dat Agalev doodgezegen wordt in de pers verklaart zij doordat Agalev verengd wordt tot een milieu-partij, wat rekupereerbaar is. Maar Agalev is ook: strijd tegen sociale wanverhoudingen. Als we haar Tobbacks bewering voorleggen dat Agalev op dat gebied geen eigen gezicht vertoont, stuift zij op, en zet ons in een vijf-minuten durend betoeg het verschil uiteen met de socialistische visie. Agalev kent drie basisprincipes: het ekologische, het principe de basisdemokratie en dat van de geweldloze opstelling. Op zich geen echt politieke principes, meer een manier van denken, die zijn weerslag heeft op alle sociaalekonomische besluiten, die dus wel een eigen gezicht vertonen. Agalev is niet zomaar voor tewerkstelling om de tewerkstelling, maar verrekent ook de betrokkenheid van de mens, de vervuiling van de industrie erbij. Agalev verwijt de SP dat haar aktiviteit kadert in een kapitalistisch systeem, dat haar sociale verworvenheden als zodanig maar lapwerk zijn. Groei om de groei, dat blijft.

Prioniteiten in hun beleid? Een verschuiving van de gelden van prestige-werken naar tewerkstelling; een voorbeeldfunctie van de gemeente inzake energiebeleid; een verdere uitwerking van het struktuurplan; het diffuus verkeersmodel (met o.a. tweerichtingsverkeer voor fietsers in eenrichtingsstraten; openbaarheid van dossiers, bijv. rond de interkommunales, waarvan nu alleen de burgemeester op de hoogte is (nvdv.); de burgemeester schijnt überhaupt de enige te zijn die van iets op de hoogte is: elke getuievende bevestigde volmondig dat Van Sina op een soms ergens wikkende manier het volledige beleid naar zich toetrok, iets waaronder de hele werking geleden heeft: ze was fragmentarisch, te beperkt, onoverzichtelijk. Daarover vermeer; meer steun aan wijkcomites; de stadsdrukkerij beter uitbouwen.

Nicole Delbecque dacht dat Agalev in de gemeenteraad heel wat kon bereiken door onophoudelijk "de lastige vlieg" uit te hangen, o.a. om het belang van de gemeenteraad zelf te doen herleven.

Kort nadat het bestaan van de SPE bekend was, plaatste de VU een manifest in "Passe-Partout", waarin zij te kenne gaven nooit met de SPE te zullen samengaan, omwille van de KP: de partij die de repressie van WO II heeft aangesticht en onder VU-rangen veel slachtoffers heeft gemaakt. Eugene Van Itterbeek, fractieleider VU in de gemeenteraad, ondertekende het manifest niet, maar we klopten bij hem-aan om opheldering te krijgen. We legden hem Tobbacks bewering voor dat de VU gages heeft willen geven aan het Vlaams Blok (dat nu tóch opkomt) door zich rechtser op te stellen dan VU-nationaal (o.a. door Protea-leden op te nemen). Dat de VU in de gemeenteraad samen met de SP ageerde tegen Van Sina, dat het milieubeleid e.a. gelijknissen vertoont verandert daar volgens hem niets aan.

Van Itterbeek was iets bedachtzamer en genuanceerder in zijn uitspraken, maar weerlegde met klem een aantal van deze beweringen. Een charmante man... Maar hoe de vork nu echt aan de steel zit, konden wij moeilijk achterhalen.

Volgens hem is de VU-fractie een van de sterkst sociaal gerichte in Vlaanderen, die zelfs verder gegaan is dan de SP op sommige punten, m.b.t. het beschikbaar stellen van lokalen (bijv. stedelijke tennisreinen verhuuren van privé-verenigingen keuren zij af). Het is niet omdat een PVV'er, Hollé, op de VU-lijst terecht gekomen is dat de VU de liberale koers is gaan varen. Het probleem blijkt te zijn dat Hollé, als flamingante middenstander in Leuven geen plaats meer vond bij de frankofone, belgicistische PVV-Leuven. De man is eerder een volksfiguur dan wel een liberaal à la Willy Declercq. De VU heeft in de gemeentepolitiek trouwens (steeds volgens Eugene Van Itterbeek) sterk gepleit voor progressieve frontvorming, maar het samengaan met de KP — en daar hield Eugene Van Itterbeek voet bij stuk — bleek ideolo-

gisch (Sovjet-gezindheid) en historisch (repressie) volslagen onverteerbaar. Het wantrouwen geldt niet de SP. De lijn van Hugo Schiltz wijst hen aan als natuurlijke bondgenoten. Kontakten met het Vlaams Blok zijn er volgens Eugene Van Itterbeek al lang niet meer geweest, en persoonlijk heeft hij ze nooit gehad. Tja...

Over Protea moet Eugene Van Itterbeek voorzichtig toegeven dat hij het ook niet opportuun vindt om je daar bij aan te sluiten. "Er is zoets bij kleinere volkeren, ze hebben een neiging te kollaboreren met sterkere volkeren of met sterkere machten in de wereld, die dan meestal ook verdrukking zijn... Er is zo een trekje in die Protea-zaak van de grote Zuid-Afrikaanse broer, die uranium heeft, kerncentrales bouwt enz... Het is zeer dubbelzinnig omdat er een etnische verwantschap is met de blanken daar... Anderzijds betuigt je sympathie voor een volk dat andere volkeren verdrukt en marginaliseert, wat in konflikt is met je eigen ideologie, want dan zou je aan de kant van de zwarten moeten staan, eerder dan aan die van Vorster... Maar het tendensrecht in een partij is niet te verbieden.

Eugene Van Itterbeek blijkt sterkte gewonnen te zijn voor een samengaan van de VU met de vakbondsvleugel in de CVP, en de niet-middenstandersvleugel (die de plak zwaait in Leuven) voor het stimuleren van een bedrijfsleven in Vlaanderen waar inspraak meer betekent dan een komitee voor hygiène en veiligheid. In de gemeentediensten wil de VU dat gestalte geven door depolitiseren van het ambt, en meer werkelijke inspraak voor het personeel via een personeelsraad. De VU wil ook sprekecht voor de burgers in de gemeenteraad (geweigerd door binnenlandse zaken en de gouverneur!) In zijn denken over demokratie leunt Eugene Van Itterbeek heel sterk aan bij de ideeën van Agalev: "Ik denk dat volksnationalisme en socialisme begint bij *the man on the street*, in de lokale gemeenschappen... Ik denk dat de demokratie aan de basis begint... De formele demokratie die een gemeenteraad, en nog veel meer het parlement is, die kan afgebouwd worden, daar moet verandering in komen." En hij citeert Roger Garaudy, Paulo Freire en Denise de Rougemont, waarbij hij nog verder toelicht dat voor hem politiek in sociaalkulturele en pedagogische terreinen gedacht moet worden.

Zoals gezegd, het huidige bestuur kreeg het hard te verduren. Agalev verwijt het bestuur dat ze de weg van alle grote gemeenten is opgegaan door te beginnen lenen. Door het besparen op het personeel kwamen er weinig uitgewerkte voorstellen: men heeft zich voor het struktuurplan tot een Oostenrijks studie-bureau moeten wenden, en dat met een werkloosheid die 1,5% boven het nationaal nivo ligt. De vuile rol van Van Sina in de interkommunales: hij stimuleerde het energieverbruik in de gemeente o.w.v. de dividenden, maar een begroting is niet te verkrijgen, de nadelige gevolgen van zo'n beleid gewoon niet overwogen. Er was geen aandacht voor ontwikkelingssamenwerking, wel voor prestige-projecten.

Van Itterbeek (VU) van zijn kant, heeft een verhaal, "de kroongetuige" gepubliceerd waarin hij aantoonde dat het vorig beleid niet sociaal geweest is. Het feitenmateriaal lag, volgens zij zeggen voor het rapen. De grondregie is onderbezet (1/2 man) en de eerste drie jaar van het beleid heeft men er geen volwaardig instrument voor huisvesting van willen maken. De sankties tegen leegstand en verkrotting zijn volgens hem er enkel "voor de frime", ondanks de grote problemen van verkeer en verkrotting in Leuven. Er is het gedrag van Van Sina geweest in de kwestie van de Kesselse bergen, het verwaarlozen van milieukwesties, park Michotte enz.

Eugene Van Itterbeek verwijt de gemeente ook dat ze in de Munstraat voor 13 miljoen een krot hebben aangekocht terwijl huis en tuin de Walque, die veel diensten zouden kunnen bezigen, niet aangekocht werden. Verder verdenkt hij er de gemeente van geen problemen te maken als er van klerikale instellingen grond en gebouwen moeten gekocht worden, zoals bijv. de St-Geertruiabdij, de H. Hartschool, Heiberg van de zusters van Vorsele, de Vierbeekabdij (in handen gespeeld van later Leuven en privé-verkavelaars),

maar wel als het om niet-kerkelijke instellingen gaat. In dat verband spreekt hij van het verbond kerk en kapital.

Louis Tobback maakte het allemaal nog veel eenvoudiger: volgens hem heeft het bestuur gewoon niet degelijks uitgericht, en hij illustreerde dat door een vergelijking met wat de SPE voorstaat. Wat werkgelegenheid betreft: de stad, samen met het OCMW, is de vierde belangrijkste werkgever. Door valorisatie van het patrimonium van het OCMW zou er heel wat te realiseren zijn; de mogelijkheden van het derde arbeids-circuit zijn eveneens onbenut gelaten. Leuven heeft ook zijn eigen lot niet in handen genomen m.b.t. schepen van gunstige voorwaarden voor werkgelegenheid, bijv. met kleine bedrijven in ambachtelijke zones. Vie Verduyts zou, volgens Tobback, in Inter Leuven, die de industriezones beheert, een one-man-show opgevoerd hebben.

Leuven is ook een universiteit rijk, en de stad hoort er op toe te zien dat de vererving met een minimale planning gebeurt. De vorige koalitie, onder de SP, heeft gepoogd een inventarisatie te maken, en was er in geslaagd inzake grondregie en tewerkstelling een doelmatig kontak op te bouwen met de unief, zonder dat de stad zijn gezag verloor. Veel daarvan is verloren gegaan: mede daardoor zijn kankerplekken ontstaan in de stad. Vondsten van de unief zijn niet gevaloriseerd, er is niet genoeg samenwerking gezocht met GOM's en GIM's, kortom, er was gewoon geen kader waarbinnen doeltreffend gewerkt kon worden.

Hoe zal de koalitie er nu uitzien na de verkiezingen. De SPE wil al zeker niet met de PVV scheid gaan (de PVV wil dat misschien wel?) Tobback: "Sprockeels wil met iedereen meegaan als hij maar schepen kan zijn". De CVP ligt ook moeilijk, vanwege de sterk conservatieve strekking Devlies. Een mogelijkheid is dus CVP-PVV, hoewel die stemmenverlies kunnen verwachten. In dat geval kunnen ze er Agalev of de VU bijhalen. Agalev heeft al gezegd, bij monde van Nicole Delbecque, dat ze nooit met Van Sina scheid willen gaan omwille van hogergenoemde bezwaren. Blijft nog de VU, maar dan krijgt Leuven wel een monsterverbond aan het bestuur. Het is immers bekend dat Van Sina, zacht

Papieren demokratie

Volle brievenbussen. Hartverwarmend voor wie nooit post krijgt. Verkiezingen is een sociaal werk dat mensen zich minder eenzaam doet voelen.

Als je dan die berg papier bekijkt roept dat toch enige bedenkingen op. Een keer om de zes jaar blijkt de man in de straat belangrijk te zijn. En tot wat dient het allemaal, is het niet de overtuigen nogmaals overtuigen. De inhoud van de meeste pamfletten heeft trouwens niet veel om het lijf. Personenkultus (ik ben... en doe dit en dat...)-is er schering en inslag. De drie grote broers, CVP, PVV en SPE (blijkbaar last hebend van ouwemannensocialisme) bezondigen er zich nogal sterk aan. VU en RAD sturen dan wel geen pamfletten rond in die aard, maar als men de Passe-Partout even openlaat waait hun smile je ook in het gezicht.

De prullemand in dus. Ach ja, meestal staat er nog wel één of ander tienpunten-programma bij. Dit beslaat dan niet veel meer dan hetzelfde aantal regels. Weinig overtuigend in ieder geval.

Opvallend is ook dat de verschillende deelgroepen van de SPE ook apart reclame maken. Roept dit bij de kiezer niet de vraag op in hoeverre de vier partners gezamenlijk de verkiezingen indagen en wat er zal gebeuren met de verdere samenwerking?

Wat na deze eerste schifting overblijft zijn een paar brosjuurtes waarin wat moet omschreven wordt wat al dan niet in andere pamfletten sloganmatig naar voor komt. Enkele partijen hebben blijkbaar niets in die aard (PVV, Vlaams Blok, PvdA?) en van de VU bereikte de tekst ons nogal laat zodat die niet meer voor verwerking in aanmerking kon komen. Daardoor worden deze partijen ook verder niet meer vermeld. De anderen (Agalev, CVP en SPE) leveren de kiezer wel enige informatie die meestal een beknopte weergave is van het meer uitgebreide partijprogramma.

Zo biedt de kernkrant van de CVP een overzicht van wat gepresteerd werd

gedurende de afgelopen zes jaar. Dit geeft tegelijkertijd een goed beeld van wat ze nog wil presteren in de komende ambtstermijn. Vooral de terugblik op het financieel beleid is interessant. Ook op gemeentelijk vlak slaat de crisis blijkbaar toe. Er is niet genoeg geld wordt er geklaagd.

Maar wel voor prestigieuze projecten, repliceert de oppositie. En dan volgt een ander lijstje, beginnend met het nieuwe OCMW-gebouw en eindigend met de aankoop (ver boven zijn waarde) van een geklasseerd gebouw. Vanuit deze hoek wordt sterk gepleit voor kleinschalige projecten met onder andere meer aandacht voor basisdemokratie (de rol van het buurtwerk, ombudsmans), ruimtelijke ordening in milieu (fietsers en voetgangers) in het verkeer, stadsverwarming en vrede en veiligheid. Of deze projecten financieel haalbaar zijn blijft een vraag. Een aantal maatregelen om geld in 't bakje te krijgen worden wel voorgesteld (o.a. zware belasting op leegstaande huizen). Wat dat konkreet zal opbrengen wordt echter nergens vermeld.

De ganse show draait dus uit op een konfrontatie tussen de machthebbers en de oppositie. Blijkbaar zijn er een aantal tegenstellingen tussen die twee. Wanneer echter het CVP programma ter hand neemt (De PVV heeft blijkbaar buiten een reclame voor hart en bloedvaten geen programma) leest men ook daar dat men een permanente ombudsmans wil installeren, dat men voor veiliger verkeer zal zorgen ("fietspaden zoveel mogelijk gescheiden van de weg") enzovoort. Al zijn die dingen niet woordelijk terug te vinden in hun pamfletten.

Vanuit verschillende ideologische standpunten komt men dus tot dezelfde oplossingen. Een dubbele vraag werpt zich dan op. Wat is in deze kontekst nog de waarde van die ideologien en wie ligt nu het meest? Op de laatste vraag zal na 10 oktober misschien een gedeeltelijk antwoord volgen.

DN



uitgedrukt, niet meer zo best opschiet met Eugene Van Itterbeek sinds die het Kesselse-bergen schandaal ruchtbaarheid heeft gegeven.

Het voor de hand liggend alternatief voor het huidige bestuur: VU-SPE-Agalev is

ook uitgesloten. Als het dus toch PVV-CVP-VU wordt, zullen heel wat mensen met spanning uitkijken om dit kollege onderuit te zien gaan. Afwachten maar.

RC & PT

10 JAAR DELPER

LIDO, 13 OKT, 20.30 U

RED ZEBRA
 LAVVI EBBEL

FUIF MET DISKO TAJFINN

Scorpio maakt reclame voor... Scorpio

Er broeit wat in het vrije-lokale-privé-radio-wereldje. De legalisering van een aantal stations is nog een kwestie van weken, maar er wordt al druk een nieuwe oorlog voorbereid: de commercialisering. Enkele zenders sturen al een tijdje zonder scrupules reclameclips in de lucht, de meeste anderen bereiden zich in alle stilte voor. Wat zijn de argumenten? Wat zijn de bedoelingen? Een moeilijke vraag op dit ogenblik, omdat de persoonlijkheid van de stations varieert en daarom zal ook de praxis en de motivatie van de commercialisering verschillen tonen.

Een deelaanwoord kunnen we nu al geven. De recente gebeurtenissen binnen en buiten Radio Scorpio-Leuven spelen de rol van de traditionele tip van de sluier, de huidige situatie bij andere stations figuren.

1, 2, 3, test, test, test, we rijden de FM-band op.

E Periculoso Scorpiosi

Op vrijdag 10 september verdween Radio Scorpio tijdens de namiddag uit de ether. Een technisch defect van de zender was de vermoedelijke oorzaak. Normaal zou het euvel verholpen zijn tegen middernacht maar Scorpio zond meer dan een week niet meer uit. Wat was er gebeurd? Een antwoord daarop moet in de achtergrondgebeurtenissen van de weken voor 10 september gezocht worden. Binnen Scorpio was immers een lange en harde discussie gevoerd rond het al of niet reclame uitzenden. Op het einde van de debatten werd beslist publiciteit buiten Scorpio te houden voor minstens een periode van 18 maanden. Daarna zou het probleem opnieuw bekeken worden in het licht van mogelijke nieuwe argumenten.

Echter, een aantal Scorpiomedewerkers, die zich niet aangesloten hadden bij de tweederde-meerderheidsbeslissing, wilden hun zender toch doordrijven. Een nieuwe vzw, onder de naam 'Infomedia', werd langzamerhand opgebouwd, vermoedelijk met financiële hulp of beloften voor de toekomst van ASLK, Kredietbank en een reclamemaatschappij, waarin nog andere 'betere' vrije zenders (als Radio Toestel-Gent, FM Brussel, Radio-Studio-Antwerpen, ...) en de krant 'De Morgen' zitten.

Als in een goedkope B-Movie

Het feit van de nieuwe vzw op zich was eigenlijk niet merkwaardig. Vreemd was wel dat 'Infomedia' nogal verdoken en heimelijk op poten werd gezet. De vier belangrijkste medewerkers van de vzw speelden een niet te onderschatten rol binnen Scorpio (het betrof één van de drie beheerders, de programmaleider, de hoofdtechnicus hoogfrequentie en de hoofdtechnicus laagfrequentie apparatuur) en zij bleven werken (of zo iets) binnen Scorpio alsof er niets loss was. Ook was het vreemd dat er in de wandelgangen geronseld werd binnen het Scorpiomedewerkersbestand, met uiteraard een lichte voorkeur voor mensen die ofwel veel uren programma maakten ofwel op hun manier bepaald waren voor het gezicht van Scorpio. Nog vreemder was dat Scorpio blijbaar het licht in de ogen niet meer werd gegund. Een grote hoeveelheid platen verdwenen

Vervolg van blz. 5

Het taktisch vernuft van Pinnoy

gestuurd-kunnen worden. De fakulteit was gemachtigd om voor die pensionering één, twee jaar, of geen uitstel toe te staan. In het laatste geval zou de pensionering quasi terstond zijn ingegaan. Voor elk jaar dat de pensionering zou worden uitgesteld, moest de fakulteit dan wel andere besparingsmaatregelen voorstellen. Die voorstellen lagen voor de rest van 1982 al op tafel. Vooral het opschorten van vijf Tijdelijk Wetenschappelijk Personeel-mandaten moet hier een doorn in het oog geweest zijn van de WP-ers, vooral met het vooruitzicht, dat deze operatie voor 1983 nog eens herhaald zou moeten worden. Zeer terecht heeft dekaan Pinnoy geoordeeld dat hij last zou krijgen met het WP als hij geen compromis zou kunnen verzinnen. Een compromis had kunnen zijn: de vijf betrokken profen nog één jaar uitstel van pensionering geven. In dat geval zou het WP mandaten inleveren in 82 en zou de besparing voor 1983 voor rekening van de professoren komen. Precies dit compromisvoorstel werd op de fakulteitsraad van 16 september eigenlijk gerealiseerd. De stijl waarin dekaan Pinnoy 'zijn' fakulteitsraad bij consensus (of toch zo goed als) zover kreeg, mag daarbij wel speciaal aangestipt worden. De fakulteitsraad had zonder meer 'ongunstig advies' kunnen uitbrengen

spoorloos, de vijftienvertigtoerendopjes kregen voetjes, stekkers werden 's nachts uitgetrokken, ... De spanning was uiteraard te snijden met een bot mes. Een aantal loyale Scorpiosi bekeken vanop (een verplichte) afstand de situatie, die voor hen eigenlijk niet meer was dan een ongeordende troep puzzelstukken. Echter, beetje bij beetje, via interpretaties, lekken binnen 'Infomedia' en andere feiten, werd alles duidelijk. Slechts één besluit kon volgens hen getrokken worden: Scorpio moest kost wat kost in veiligheid gebracht worden. Gebruik makend van het uitvalven van de zender op vrijdag 10 september werd 's nachts, in alle geheim, met vijf man de studio boven 't Stuc ontmanteld en alle apparatuur, platen, meubilair, ... werden naar de nieuwe studio in de Naamse Straat overgebracht. Het hoeft geen betoog dat die lokalen degelijk afgesloten werden. Daarna werden de twee hoofdbazen van 'Infomedia' ingelicht over het gebeurde en een schrijven werd opgestuurd naar alle Scorpiomedewerkers. Een ruime algemene vergadering zette alle gegevens nog eens op een rijtje voor jan en alleman, en luide eigenlijk de scheiding tussen vzw Scorpio en vzw Infomedia in.

Tomorrow rijmt op sorrow

Belangrijker dan de paleisrevolutie, zoals hierboven geschetst, is uiteraard de politiek, die beide stations, komend uit één familie, morgen zullen volgen. In de tekst, die namens 'Infomedia' aan Scorpimedewerkers, werd gestuurd als uitnodiging voor cooperatie, staat alvast het een en ander te lezen over de bedoelingen van de nieuwe zender (er wordt gefluisterd dat die de naam Radio Scorpio 1 — spreekt uit: ree/die/oo/scoor/pie/oo/wan — zou krijgen). De invulling van de programmatie en het muziekaanbod laten op het eerste gezicht weinig verschil met de Scorpio-aanpak zien: aandacht voor het lokale gebeuren, kwaliteitsmuziek, gerichtheid op de Leuvense gemeenschap, ... Punje 10 van de opties demarkeert wel de zijweg, die 'Infomedia' oprijdt. We citeren: «Een ruimere financiële basis met een, noodzakelijk groter, uitgavenpakket en daaraan gekoppeld grotere inkomsten o.a. komende van reclame (lokaal en/of nationaal); dit alles als een stevigere

garantie voor een levensvatbare radio.» Dit laatste is eigenlijk een besluit, getrokken uit 'analyse', die vzw Infomedia van de huidige toestand binnen Scorpio gemaakt heeft. Scorpio wordt beschouwd als een zinkend schip, deels omwille van een zwak beleid, deels omwille van een malaise binnen de medewerkersgroep, deels omwille van een weinig rooskleurige financiële situatie. Dit amalgaam van al dan niet juist getyperde problemen kan, volgens 'Infomedia', opgelost worden door een grotere pot geld, die de nodige faciliteiten zal doen groeien als tomaten in een serre. Vreemd is wel dat niet vermeld wordt wat die faciliteiten moeten zijn, uit wat dat groter uitgavenpakket bestaat en wat dat woord 'noodzakelijk' daar staat te doen. De opmerking, verder in de brief, dat de reclame geen rechtstreekse (sic) invloed mag uitoefenen op de programmahoud, is een a priori tese, waarvoor vele media-gebruikers best eens een boompje willen opzetten.

Tot zover 'Infomedia', dat de bijbelse Thomas alvast kan inspireren tot deze parafraze: «Eerst horen en dan zien». Hoe zit het nu met Scorpio? De 101,6-ers zullen niet veel veranderen aan hun persoonlijkheid: lokale, kwalitatieve en niet commerciële radio. De vraag kan geopperd worden of dat er dan totaal geen moeilijkheden bestaan. Natuurlijk, Scorpio kent ook zijn sporadische griepjes maar aspiraties zijn tot nu toe altijd gevonden. Neem de financiële situatie. De inkomsten van het station bedroegen over de eerste drie jaren één miljoen frank. Die jaarlijkse 330.000 frank werd bijgebracht op fuisven, via lidkaarten, door de verkoop van stickers en badges, ...: de radio heeft blijkaar een meer dan loyaal publiek. Dat geld is nog altijd ruim voldoende om werkingskosten, onderhoud en aankoop van apparatuur en dergelijke te betalen. (Goede radio wordt immers niet alleen gerealiseerd door goede en veel platendraaiers maar vooral door een goede programmatische.) Komt daarbij nog het Scorpio-koffie, de Kaffier, als garantie en appeltje voor de dorst. Op het finaal vlak moeten dan ook geen hindernissen verwacht worden.

Andere mogelijke moeilijkheden zijn gewoon typisch en onvemijdelijk voor een groepswerk, voor een project waarbij veel mensen betrokken zijn. Vermelden we nog dat meer dan 80 procent van de medewerkers bij Scorpio blijven. Kortom, Radio Scorpio trekt verder op de weg in radioland, met een volle benzinetank en met de zonebril gericht op de dag van overmorgen.

Scorpio is niet de enige radio, zou Poma zeggen

Binnen de verzameling privé-radio's zijn er tot nu toe altijd twee parameters doorslaggevend geweest voor het onderscheiden en het in hokjes steken: lokaal versus nationaal en kwalitatief versus bewust-populair. Op die eigenschappen waren ook de koepels gebaseerd: VEBE, die kwaliteit, bewustmaking, streekbondenheid, animatie als kernwoorden voor het vaandel drukte, en VEBORA, de keizer van het amusement en de vrijblijvendheid, die ofwel lokaal ofwel nationaal opereerden.

Deze tweevoudige splitsing lijkt verleden tijd te worden want we zullen binnenkort met drie profileringen te doen hebben.

Primo. Een minimale minderheid van radio's zullen lokaal, kwalitatief en akommesjeel blijven. We denken hier in de eerste plaats aan het boegbeeld Scorpio en aan kleinere radio's met een afgejinde taak als Radio Seehoek-Antwerpen.

Secundo. De vroegere VEBE-radio's zullen zwalpen tussen schip en wal. Commercialisering wordt ingevoerd binnen het kader van lokaliteit en kwaliteit. Wij beliden naar Radio Toestel-Gent, één van de meest geciteerde voorbeelden. Hun zegsman vertelde dat het invoeren van reclame in hun geval een pure noodzaak is: Toestel heeft praktisch geen inkomsten wegens de gebrekkige respons van hun luisteraars op uitzendingen en wegens het gebruik aan geschikte zalen in Gent (de 'Vooruit' is pas weer open en reeds volgeboekt tot

einde '83, voegde hij eraan toe). Die financiële hulp, nodig voor levensvatbaarheid, is een konstante in de argumentatie pro-commercialisering, ook bij andere voorbeelden als het station van 'Infomedia', Radio Stad, FM Brussel. Op onze vraag of Toestel geen invloed op de programmatie voor-, is het antwoord van de man aan de andere kant van de lijn categorieel: over zijn lijn. Zijn gebied is de niet-droogkapitalistische aanpak van de reclameregime, die samengesteld is uit de genoemde en andere zenders, 'De Morgen' en VEBE, geeft hij ons als garantie op een blaadje. Ons niet gelaten, natuurlijk, maar wij kijken met spanning naar de evolutie van de combinatie commercialisering-kwaliteit.

Tertio. De VEBORA-radio's zullen, na de algemene invoering van reclame, zeker nog verder de bocht van de verlossing nemen. Wat of wie zal dat tegenhouden? Nu is kwaliteit al een woord, dat niet in hun vocabularium te vinden is, laat staan als kapitalen boven of onder taafel aangereikt worden voor hand- en spandiensten... Een tros (haha) lokale zenderjes en een paar nationale bollebozen zullen werken met betaalde krachten, zullen nog meer platen pluggen dan voordien en zullen op het einde van de maand populariteitscijfers uit de kast halen om hun broodheren over de kale kop te aaien. We leven in een vrij land, zo maakt men ons toch wijs, dus kan en mag dat allemaal, die samengestelde onvrede vrees uit voor aberraties, misbruiken en walgelijke wantoestanden, die allemaal in de mand van de mogelijkheden te rapen zijn.

De luisteraar zal dus in de komende maanden voor een duidelijke keuze geplaatst worden. Ofwel apprecieert hij de betere en onafhankelijke radio, maar dan moet hij zelf ook een steunend duitje in het zakje doen. Ofwel ondergaat hij passief en slikt hij de reclame van zijn radio gemaakt heeft, al dan niet in het besef dat hij zo de prijs betaalt, die deejays, publiciteitsmaatschappijen en adverterende firma's in leven houdt. 1, 2, 3, test, test, test, we rijden de FM-band af.

filiep canlyn

Pablo Neruda's Wintertuin

Neruda is op 23 september 9 jaar dood. En Chili is dan 9 jaar en elf dagen in de greep van het militaire schrikbewind. En Neruda is een gevierd auteur in Europa, hij is in, hij wordt veel vertaald. Dit zijn enkele constataties op een rijtje om de bespreking van een nieuwe vertaalde poëziebundel van hem in te leiden.

Het feit dat die man nu zoveel sukses heeft stemt mij wat wrevelig. Het komt mij voor als een georkestrerde campagne om deze man het zwijgen op te leggen. In aanleg is dit strijdpoezie, geëngageerde poëzie waar een subversiviteit van uitgaat, het is een oede aan het ongekorrumpere Chili, een kreet om rechtvaardigheid. Maar hier, in het comfortabele avondland, wordt deze poëzie als een exotisch curiosum gesa-

vouerd, in een goedbedoeld maar weinig uithalend solidariteitsgevoelen met het verdrukte Chili. En dit is het wat mij ergert aan het succes van Neruda: de impact die er van uit zou kunnen gaan wordt op voorhand gediskwalificeerd. Geëngageerde literatuur, zo gauw hij sukses krijgt, ten dode opgeschreven. De maatschappelijke structuur zit immers zo vernuftig in elkaar dat wat die orde maar enigszins zou kunnen aantasten, meteen

ingelijng wordt. Inlijving betekent dan met open armen ontvengen, omhelen en dooddrukken. Subversiviteit wordt onschadelijk gemaakt, omdat de maatschappelijke orde rekening houdt met het bestaan en de eventuele werking van subversieve elementen. Er is een marge voorzien waarin deze elementen kunnen woeden, maar niet gedijen. Het is hieraan dat de liberale maatschappij de epiteta liberaal en tolerant verdient: wat tegen de schenen aanschoppen mag best, ja hoor. Dreigt het dit neutraliserende koude van de repressieve tolerantie te verlaten, dan grijpt de minder omfloerste repressie in, het wordt eenvoudig neergeslagen. Maar dit is voor de barbaren, wij houden het bij de zachte repressie van het recuperatiemechanisme, de neutraliserende inlijving. Neem zo'n film als Missing. In de kritiek werd dit een kompromisloze politieke film genoemd. De productie van deze film werd gefinancierd door Amerikaanse trusts, de opbrengst van deze film gaat niet bv. naar de weduwe van Allende, maar naar die Amerikaanse trusts. En het zijn de Amerikaanse trusts die er heel wat belang bij hadden dat Allende en zijn democratisch regime verdwenen. En nu huren die Amerikaanse trusts een politiek regisseur in om die staatsgreep te verfilmen. Dit is pas briljant cynisme, de Amerikanen doen aan grondige auto-critiek zodat elke verdere kritiek overbodig geworden is. Deze grootscheepse refutatie heeft alles weer binnen de bestaande orde gladgestreken. Het politieke sensibiliseren heeft plaatsgevonden en geen hond maalt er verder nog om.

Goed. Terug naar Neruda. Ook hij wordt dus gerepèreerd. Vermag de literaire kritiek daar wat tegen, of is de literaire kritiek een schakel in het recuperatiemechanisme? Het komt mij voor dat literaire kritiek in aanleg systeembevestigend van aard is. Het is een geïnstitutionaliseerd gegeven, het is een begrip, het is een quasi-noodzakelijk element in het literaire betsel. En in die hoedanigheid is literaire kritiek onvermijdelijk medeplichtig aan het recuperatiemechanisme, hoewel de kritikus ook anders zou willen. Geen gatje, geen barstje, geen stralende zonschijn.



L.B. Estetisch uitzicht op de Fakulteit van Wijsbegeerte en Letteren

Vervolg op blz. 11

Waarschijnlijk de meest kritische lektuur die je dit academiejaar zal voorgeschoteld krijgen

Trakteer jezelf op een studentenabonnement van De Morgen. Dan heb je 9 maanden lang elke dag recht op grondige, kritische informatie. Informatie die je in geen enkele cursus terugvindt. Je krijgt er gratis het boek van Walter De Bock of dat van Roel Van Bambost bij. Naar keuze.

'n Must voor studenten die graag iets leren.

KRITISCHE LEKTUUR-BON

Naam:.....
Straat en nr.:.....
Postnr. en plaats:.....
Leeftijd:..... Beroep:.....

Ik neem een studentenabonnement van 9 maanden (van 15 oktober '82 tot 15 juli '83) op De Morgen (3.155 BF)

Ik kies als kado het boek van:

- Walter DE BOCK (De mooiste jaren van een generatie)
- Roel VAN BAMBOST (Rock films)

Ik stort het verschuldigde bedrag op rekeningnummer 870-0001680-94 van S.V. DE MORGEN

Ik voeg bij deze bon 'n cheque betaalbaar aan de S.V. DE MORGEN.

Stuur deze bon naar: DE MORGEN ABONNEMENTEN
Bagattenstraat 174, 9000 GENT.

De Morgen trapt je een geweten



Cas versus Kassa

Je kent het ook wel, het gegochel met wilde verhalen over het rockmilieu. Groepies, drugs, alcohol, veel poen en vooral domheid, gebrek aan maatschappelijkheid, geleefd te worden. Het is weinig relevant deze eeuwige stories te staven of te ontcrachten, maar het is wel leuk een rock-specimen te kunnen spreken, die zo zijn eigen kijk serveert op rock en zijn ingrediënten. Cas Vandertaelen, zanger en akrobaat bij Lavvi Ebbel, is er zo een.

Cas staat 's morgens op en groet de dingen. Lavvi Ebbel, zijn adamsappel, is allesbehalve een alledaagse groep en dat gemis aan standaardisatie laat zich voelen. Inderdaad, pas nu begint tot brede lagen van de Vlaamse bevolking door te dringen dat Cas en co okselfris en kwik als kabeljauw zijn. Ze zitten bij een klein platenlabel, hun management kan als kleinschalig (maar efficiënt) omschreven worden en hun visie op alles, wat buiten rock gebeurt, is zo gezond als een krakendnieuwe thermometer.

Het volgende interview is dan ook een (onvolledige) inleiding op de volgende items: sukses, verkoopbaarheid, Jaws, Joepie, verlies, engagement, frieten, toonbank, waanzin, studio, Schuermans, trends en kleinkunst. Als je dit een vreemde verzameling vindt, dan moet je dringend eens Cas en Lavvi Ebbel gaan bekijken en daarna je definitie van 'vreemd' herzien. Kom, meneer Vandertaelen, deze taperecorder staat hier niet zomaar...

Veto: *Alles kits met Lavvi Ebbel blijktbaar, want jouw agenda kent nog weinig blanco pagina's.*

Cas: Inderdaad, het draait zeer goed met Lavvi Ebbel. We hebben dit jaar al meer dan 80 optredens gedaan. We zullen het daarom nu wat zachter aan doen: nog een paar concerten en daarna boeken toe voor drie maanden. We nemen misschien nog een plaat op, een mini dit keer, die pas begin volgend jaar zou uitkomen.

Petit Parsley

Veto: *Jullie nemen op bij Parsley, zoals veel groepen uit de nieuwe lichte. Is Parsley zo speciaal?*

Cas: Het probleem is dat er in België weinig platenfirma's zijn, waar het voor Belgische groepen aangenaam werken is. Er zijn wel groepen, die het bij andere firma's dan Parsley proberen, maar na de mooie woorden en beloften komt er niet veel meer van... De politiek van de gevestigde firma's is engsteest. Men investeert niet. EMI steekt zakken geld in de Stones en andere grote namen maar een budget voor Belgische groepen, daar piekeren ze over. Ik denk echter dat je de mensen voor alles warm kunt maken, dat de Belgische rock kan verkopen. Kijk naar De Kreuners, Allez Allez, TC Matic... TC Matic verkoopt 15.000 platen!

Veto: *Inderdaad, TC Matic loopt goed maar ze verhuizen dan toch maar van Parsley naar EMI.*

Cas: Dat is ook momenteel de ondenkbare taak van Parsley. TC Matic draait eerst goed bij Parsley maar gaat later naar een grote platenfirma (EMI) en naar een grote manager (Herman Schuermans). Natuurlijk, de platenfirma's zijn intelligent, het zijn haaien: ze laten Parsley draaien, ze laten groepen groot worden bij Parsley en dan komen ze af. Echter, ik moet het nog allemaal zien. Parsley heeft trouwen, die EMI niet heeft. EMI is een multinational, vol burokraten, terwijl Parsley werkt met mensen. Ze kennen iemand in New York, iemand in Parijs, ... en iemand kennen is veel efficiënter dan wat platen sturen naar een EMI-filiaal in Honolulu. Hoedanoek, ik ben bang van die grote firma's en die haaien.

Lavvi Ebbel — Podium: 11 — 0

Veto: *Het kleine Lavvi Ebbel tussen de grote mieren... maar Lavvi Ebbel op zich is ook geen kleintje. Jullie staan met een complete voetbalploeg op een podium. Hoe kunnen jullie dat financieel bolwerken?*

Cas: We hebben geluk dat we allemaal een job hebben. We vragen 35.000 frank nu, daarvan gaat 12.000 frank naar de PA maar omdat we met elf zijn gaat het

grootste deel van de rest naar benzine. Daarbij komt nog dat we allemaal in verschillende steden wonen, dus reken maar uit... Nu ja, als in de krant en in Joepie staat, dan denkt iedereen dat je veel verdient. Ik heb misschien al met Lavvi Ebbel 10.000 frank verdiend en ik ben er reeds vier jaar mee bezig!

Veto: *Goed, alles bij elkaar opgeteld is die 35.000 frank niet overdreven maar het blijft veel geld. Vrees je niet dat kleine organisatoren dat financiële risico niet meer zullen durven nemen?*

Cas: Het aantal organisatoren, waarvan ik weet dat ze verlies maakten, is zeer klein. Het omgekeerde gebeurt meer: je speelt voor 35.000 frank en de organisator duwt een sporthal vol volk. Die kan dan zijn winst tellen! Daarom is de politiek van De Kreuners goed: een bepaalde som vragen én een procent op de inkom.

Veto: *Bij dit alles komt nog dat we langzamerhand een gesatureerde situatie krijgen. Alle grote Vlaamse bands hebben bijna overal gespeeld. Zal dat ook niet resulteren in minder en minder optredens?*

Cas: Inderdaad, groepen als Luna Twist, TC Matic, Lavvi Ebbel, Red Zebra... zijn bijna uit het Belgisch circuit gegroen. Je zal ze binnenkort niet meer kunnen horen in jeugdclubs, maar alleen nog op grotere festivals, ook omwille van de stijgende prijs. Tussen haakjes, die hoge prijs heeft een groot voordeel. Als een organisator 50.000 frank moet afdoeken, dan moet hij zich engageren, dan moet hij het goed doen. We zullen wat meemaken, denk ik, als we weinig geld vragen. Kijk maar eens naar Nederland... Daar worden jeugdclubs gesubsidieerd, hun verlies wordt altijd terugbetaald. Wat gebeurt dan? Ze moeten dan Lavvi Ebbel hebben, je wordt prachtig onthaald, je krijgt korek, je krijgt geld, maar er zit 2 man in de zaal, want geen enkele affiche werd verspreid.

Veto: *Minder optredens maar voor meer volk betekent ook sporthallen, polyvalent beton en lekkende fessittens, allemaal synoniemen voor een slecht geluid en pubers, die hun lief komen aflikken. Stoort je dat niet?*

Cas: Ik kijk zeer veel naar mijn publiek, en de activiteiten, die ontplooid worden, grenzen inderdaad aan het ongelofelijke. Dat is echter niet alleen in sporthallen zo, dat zie je ook op Mallemt. Goed, het is nu eenmaal de realiteit... Ik heb al meegemaakt dat ze voor het podium frieten aten. Een troost is wel dat hetzelfde gebeurt als topgroepen in de Ancienne spelen.

Studios con los paranoios

Veto: *Even terug naar jullie platenwerk. Jullie worden veel gedraaid op de radio, jullie zijn populair maar resulteert dat ook in verkoopcijfers?*



Cas: Ik heb toevallig zojuist mijn papieren van Sabam gekregen, dus ik weet wat we verkocht hebben. Van die ASLK-elpee (met "No place to go" op) weten we nog altijd niks. "Er is iets verloren gegaan", schijnt het. Van "Give me a gun" hebben we er 2500 verkocht, van "Telephone" gingen er 1000 weg in 1981 maar daar komen er dit jaar we evenveel bij en "Albù-meth" is aan 4000 nu. Ik vond die laatste maxi achteraf gezien wat braaf, maar goed, het zijn allemaal singlenummers en daarom loeft het ook goed.

Veto: *Jullie zijn een typische live-groep. Levert dat geen moeilijkheden op in de studio, ik bedoel, kan je jezelf invleien én uitvleien in een studio?*

Cas: Ik kan me geen grovere kwelling voorstellen voor een muzikaal artiest dan een plaat opnemen. Niemand, die niet in de business zit, realiseert zich wat dat is. Je hebt muziek in je hoofd, het is al moeilijk om die uit je hoofd te krijgen maar om dat dan over te brengen op een plaat... dat is waanzin. We zouden beter live-platen maken, denk ik.

Veto: *Je kent dus duidelijk stress in de studio.*

Cas: Natuurlijk, want in eens studio is het echt zeer moeilijk. Veel mensen vergeten dat Talking Heads, David Bowie, B-52's en zo repeteren in een studio. Die gaan elke naar de Bahama's, beginnen te spelen, zeer ontspannen en als iets goed is, nemen ze het op. En Belgische groepen? Je repeteert je zetaal en opeens is de grote dag daar. Je betaalt 3000 frank per uur, je zit daar zenuwachtig want alles moet vooruit gaan, je wordt nog zenuwachtiger... Hoedan ook, het is een uitdaging, die ik graag aanpak. Ik ben dol op de reuk van de studio.

Herr Schuermans

Veto: *We moeten het ook eens hebben over Herman Schuermans. Hij heeft zowat het monopolie van het aanbod van buitenlandse groepen, die hier komen spelen, hij werkt bij een grote platenfirma (WEA) en hij is onlangs manager geworden van TC Matic en Allez Allez. Hoe bekijkt je dat allemaal?*

Cas: Wat ik apprecieer aan Schuermans is dat hij tenminste iets doet. Torhout-Werchter en zo... Ik ben niet akkoord met de manier waarop maar hij doet het toch maar. Hij is voor mij het voorbeeld van de actieve kapitalist, die wil investeren, die durft vooruitgaan. Hij gebruikt de positieve kanten van de liberale ideologie, het dynamische ervan. Ik heb Schuermans liever dan al die mensen, die al jaren bij platenfirma's zitten, maar die nog geen poot uitgestoken hebben. Hij is tien jaar geleden begonnen met het alternatief circuit, maar nu is hij wel geïntegreerd en ingekapseld, wat jammer is. Wat mij stoort aan Schuermans en zijn omgeving is dat ze werken als gieren. Ze zien groepen in hun beginstadium en ze vinden het slecht, ze kijken niet verder dan hun neus lang is. Echter, als je iets bezwezen hebt, als je vijf jaar gewerkt hebt, dan nemen ze je. En daar heb ik

geen respect voor.

Veto: *Er zijn waarschijnlijk nog andere soorten mensen?*

Cas: Gelukkig. Mensen als Gust De-cooster, Marcel Van Thilt, Geert Van-roelen (de pioniers vroeger van FM Brussel, nu respectievelijk bij BRT 2, Arbeid Adelt en The Employees), daarvoor heb ik respect. Die hebben Lavvi Ebbel gezien, drie jaar geleden, in een afgrijpselijke zaal, met een afgrijpselijke PA. Tijdens een afgrijpselijk optreden. En zij waren entoesiast. We speelden slecht maar ze zagen dat er iets in zat, dat we iets te zeggen hadden. Dat heb je als groep nodig, die liefde, dat aanvaarden met de gebreken. Ik spreek altijd over mijn zwart boek en mijn gouden boek. In mijn zwart boek staan alle mensen, die gezegd hebben: "Geef Lavvi Ebbel nog 6 maanden en ze komen niet meer buiten." Dat noem ik iemand kwalijk, dat maakt mij ziek. Zulke mensen zijn trendy: ze zien een groep, die een beetje speciaal is en ze durven er niet op inpikken, maar zij er staat, staan ze er ook.

Veto: *Je hebt het dus weer over Schuermans?*

Cas: Niet alleen over Schuermans, natuurlijk, maar ja, hij is ook begonnen neuzen rond ons toen we begonnen te lopen in het buitenland. Hij is voor buitenlanders ook het instituut van alle Belgische groepen, hoewel hij daar

meestal geen bal mee te maken heeft. Zo vergaat dat. Ook akelig bij hem is dat hij van muziek buiten zijn business niks afweet, hij is geen rockkenner. Alle mensen in de muziekbizz, die zelf geen muziek maken, daar pas ik voor op. Dat zijn meestal gespeelde kleinkunstenaars, die in een groep gespeeld hebben, met een bassist, een drummer en een elpee, die zoveel beter was dan jouw bassist, dan jouw drummer en dan jouw singletje. Zulke mensen leiden de muziekbizz en daar word ik misselijk van, dat vind ik krankzinnig.

Maar wij willen het laatste woord natuurlijk

Wwala, Lavvi Ebbel heeft weer zijn podium gebroken. Zij komen hun muzikale spitsvondigheden demonstreren op 13 oktober in de Lido. Red Zebra mag het voorprogramma uithangen (wat heen lukte). Ze brengen alvast hun nieuwe bassist mee, een Nederlander, die uit de underground-sien van van het Brussels komt. Zijn intrede in de Brugse groep leverde heel wat op: de nieuwe nummers stroomden de lopende band af en begin '83 wordt een elpee als resultaat uitgebracht. Een tiental notefisten in het Zebra-repertuaar zullen zeker te horen zijn op 13 oktober. Zo, dat was het laatste woord.

fileip canfyn

LOVANIA HI-FI

A. DUCHESNE Mechelsestraat 38 3000 Leuven
016 22 55 59



Aristry in Sound
TEAC ONKYO JBL
TENSA SANYO

Restaurant
Taverne
De Nachtuil

Open van 18.30 's middags tot 6.00 's morgens
vr-zo van 12.00 tot 15.00 en van 19.00 tot 7.00

**KRAKENSTRAAT 8
LEUVEN
tel: 016/22 02 59**

Vervolg van blz. 2

Vervolg lezersbrieven

uit pure heimwee) ben ik in september nog maar eens een dag naar Leuven afgezaakt. De stofvold ligt al weer weken in de kast, verse vlierbessenstroop en potten jam staan op de plank, de wijn en pizza's uit het zuiden plus een paar boeken zijn reeds lang verteerd en de beurs is leeg. Na twee en een halve maand thuis raakt de verbeelding uitgeput en het leven in een sukkelgangetje. Bij de inschrijvingen in de Hallen proef je opnieuw echter het eerste stukje Leuven dat nauwelijks laat vermoeden wat de rest van de schotel zal zijn. In de Alma en 't Stuc maak je de laatste weeten van de tweede zit mee.

Daar loop je zelfs een onbegrepen aankomend en snijperkoude Antwerps socialist tegen het lijf, een Veto-medewerker die in deze eksamentijd zijn 'Salvadoriaanse' hongerstaking van twee jaar geleden herhaald en een Duits-spuied en belezen kritikus die luidop van Bologna droomt. Het gesprek gaat zoals gewoonte mijn petje te boven. In een hoogdravend intellectueel en slechts door specialisten te volgen tempo worden er allerlei mij onbekende namen aangehaald. Men verwijst naar Marxisme en andere-ismen gooit het van boeken en muziek op

politiek. Af en toe valt er een insiders-mop. Als we dan achteraf bij Kritiak ons licht gaan opsteken, bespreken zij het neusje-van-de-zalm. Ik herken slechts de klassieke titels en moet eens te meer constateren dat ik pijlrijk oninteressant dreig te worden. Maar tegen dergelijke konkurrentie valt met middelmatig IQ moeilijk op te tornen en middelmatige mensen worden in Leuven en het werkmilieu niet meer ingehaald. Een diploma is ook niet meer wat het ooit geweest is. "Wel voordelig voor de industrie en het bedrijfsleven", moet een oud-student-vertegenwoordiger toegeven, "want alleen de besten komen nog aan de bak." Bovendien is er daar nog de opnieuw lamentabele arbeidspositie van de vrouw. "Le prestige viril est bien loin de s'être effacé." Een somber perspectief. Als klap op de vuurpijl een "opbeurend" bericht van A. Bonte, directeur van de Dienst voor Studieadvies van de Rijks-universiteit van Gent. Blijkt hoe bar slecht pol en soc wel op de arbeidsmarkt ligt. Maar geen nood, stelt de auteur gerust, in de jaren '80 hoeft je geen schaaft met vijf poten te zijn. Je moet enkel beschikken over mondelinge en schriftelijke expressievaardigheden, talenten, vertrouwen met het economisch denken, een introductie in de organisatiepsychologie, management-kapaciteiten en een initiatie tot informatieverwerking. (sic) Wat voor een schaaft dat ook mag zijn! Als vrouw en als middelmatig student op dit moment dan wel een zwart schaaft.

Ten voorlopigen troost nam ik (eindelijk) "Le duxième sexe" van de Beauvoir onder de arm. Ik ga er gvd werk van maken!

Kleo

Vervolg van blz. 8

Neruda's Wintertuin

Eindelijk Neruda dan. Een stukje rekerende literaire kritiek dus. Het gaat hier om de bundel 'Wintertuin', vertaald door Ank Vanvoorden en uitgegeven door 'het Masereelfonds. Volgens de flaptekst is dit één van de acht bundels die na Neruda's dood verschenen zijn, en die hij tijdens zijn laatste levensjaren in Frankrijk geschreven heeft. Dit laat al vermoeden dat een ouder geworden, terugblikkend, reflecterend en berustend dichter aan het woord is. (Met dergelijke plattitudes pleegt de kritikus zijn schaarse lezers om de oren te slaan.) Inderdaad wordt deze wat makkelijke voorspelling ingelost, maar dan wel op een onverwacht intense en diepgaande manier. (De implicatie waar de kritikus zijn lezers hier naar laat zoeken, is dat als dit niet het geval was, dit geen poëzie zou zijn. Het is dus duidelijk een overbodige frasering.) Neruda verschijnt hier niet alleen als een wijze, vergoelijkende oude man, maar vooral als een verbitterde, door het leven getekende grijsaard. (Vanaf nu neemt de lezer de tweede stem over.) Hier spreekt de man die in zijn magistrale autobiografie 'Ik beken, ik heb geleefd', schreef: «Ik geloof niet in originaliteit. Het is domweg het zoveelste fetisj dat onze tijd van pijsnelle afbraak heeft uitgevonden die ziekelijke originaliteit is een modern bedenkfel, een

verkiezingsstunt.» Het is ook de man die in diezelfde autobiografie schreef: «Aan het gebruik van de taal als kledingsstuk of als lichaamsbedekking, compleet met mouwen, opgelapte stukken, transpiratie-zweet- en bloedvlekken kun je de schrijver herkennen.» Wie dergelijke woorden neer kan schrijven, wie het dichterschap zo kan omschrijven, moet wel een groot schrijver zijn. En de Neruda dat is, daar laat zijn Canto General de Chile geen twijfel over bestaan.

Wat nu van Wintertuin. Het zijn louter ende en gelouterde woorden, zonder idiosyncratische franjes, woorden waar de lezer in kan vertoeven. Eens deze wereld betreden is hij op zoek naar de grote man achter deze woorden, de authenticiteit van deze rijke poëzie dring zich onontkoombaar op als een zalving en laving (zegt die tweede stem: verdrader, je herleidt het weer tot kritische of thematische dooddoeners).

Goed. Dit is mooie, intense, eenvoudige, betekenisvolle poëzie.

Jan Flamend

Pablo Neruda. Wintertuin. Vertaald door Ank Vanvoorden. Masereelfonds, Gent, 1982. 3 blz., 235 Bfr.

VETO ZOEKT teneinde de nachtrust te verzekeren TECHNISCHE MEDEWERKERS

Zin in fotografie, lay-out of zetwerk? (Je krijgt een gratis opleiding!)

LOOP 'S LANGS OP DE PERMANENTIE

Kreten & gefluister...



Ook de stad Leuven houdt liefst zijn vuile potjes gedekt. Maar misschien kan jij ons helpen om de stank erin te houden.

Geroddeld in de marge. • Want de nieuwkomers druppelen Leuven binnen, en de kafees stromen vol. Dan heb je toch enkele topics nodig waarover je luidop je mening kan verkondigen, nee?

Het Grand Bazar Concern herenigt de Duitse natie. • Wellicht reeds gehoord van het ontstellende kas-succes dat de heruitgave van A. Doll's 'Mein Kampf' boekte in o.a. de GB? • Bepaalde media zijn daar echter zo opgesprongen, dat GB ze zag vliegen en de nodige veiligheidsmaatregelen trof. • Als tegengewicht voor de ideologisch geladen boekenverkoop rammelde deze grootwarenhuisketen zijn pannen, en in de rayons van de afdeling 'keukenbenodigdheden' kan je nu vuurvaste kommen vinden uit de Deutsche Demokratische Republik. • Je ziet maar zo zijn het toch weer de Russer, die het laatst lachen. • De gebruiks-aanwijzing voor genoemde schotels vermeldt onder andere volgende waarschuwing: "Sie werden selbstverständlich das Glasgefäss wie jedes andere gute Geschirr behandeln und die Schüssel nie leer auf die Heizquelle stellen." De boekenstal-letjes liggen in de GB een stuk verwijderd van die schotels...

De koning en zijn feministen • Het moet nu zo'n dikke twee jaar geleden zijn dat onze vorst zijn handtekening ter goedkeuring zette onder een KB inzake personeelsadvertenties. • In dat besluit werd gesteld dat uit gepubliceerde werkaanbiedingen geen diskriminatie mocht blijken voor één van de twee menselijke geslachten. En wat lezen wij in een Leuven's advertentieblad van 9 september '82? • "Dulle Griet Vrouwenboekhandel zoekt vrijwilligsters voor Franse boeken en platen..." en nog: "Dulle Griet zoekt public relations vrouw, wordt vergoed..."

Foel, dames, wie had het daar over seksisme?

De et(ter) in en uit met de vrije radio's • Dat Scorpio terug (of nog steeds) in de eter is zonder reclame, kan ons alleen maar blij stemmen. Ondertussen wachten we met spanning op de zgn. Scorpio-one, mé reclame. • Maar geen zorg als die twee elkaar kapotkonkurreren kunnen de ex-medewerkers wellicht ingaan op volgende oproep die verscheen in De Morgen van 25 september. •

"Gezocht medewerkers en financiers (reclame?) voor Leuvense linkse aktieradio." Men wende zich tot ene Luc, PB 11 (rara, wie's da?)

De K van de KUL • Bij de openingspeech van rektor Piet De Somer bleek eens te meer hoezer onze mooie katholieke traditie zijn stempel drukt op rituelen als de opening van het academiejaar. • Zoals je elders in dit nummer kunt lezen, had de rektor het over een bepaald moment over de 'anticonceptie van de jongeren en euthanasie van de ouderen'. Zoals je kan zien, werd het woord abortus zorgvuldig vermeden. • En verder in zijn uiteenzetting bracht rektor De Somer opnieuw het theologisch vraagstuk van de Heilige Moeder aan de orde met volgend citaat •

Want er is geen zwangerschap zonder het verbreken van de maagdelijkheid. • Om te sluiten: wij verwachten nog steeds zoveel mogelijk roddel uit de kringen en/of raden, en herhalen hier onze oproep (die overigens ook geldt voor alle roddels). Stuur jouw invallen en ideeën, diverse tot dijenkletsen leidende grollen en dergelijke maar op naar: **Kreten en Gefluister, rubriek VETO E. Van Evenstraat 2d 3000 Leuven**

WIV

Slachting in Palestijnse vluchtelingenkampen: «Wir haben es nicht gewusst»

«Een kind lag op de weg, als een afgeknapte bloem. Het kon niet ouder zijn dan drie jaar. De achterkant van haar hoofdje was weggeschoten door een kogel die door haar hersenen was gejaagd. Daarnaast een vrouw met een kleine baby tegen het lichaam gedrukt. De kogel die door haar borst was gegaan, had ook haar baby gedood.» Een uittreksel uit het ooggetuigenverslag van de correspondent van The Times in Beiroet. Honderden weerloze Palestijnse mannen, vrouwen en kinderen als beesten afgeslacht in de vluchtelingenkampen Sabra en Shatila door de rechts-kristelijke milities.

Enkele dagen tevoren was het Israëlische leger Beiroet binnengetrokken, het akkoord-Habib negerend, maar volgens de Israëlï-nodig om de orde te handhaven na de moord op de president-elect, Beshir Gemayel. Die 'orde' schijnt te zijn de fysieke eliminatie van de Palestijnse bevolking, de Endlösung waar het super-havikenduo Begin-Sharon zo van droemt. Dan is het Palestijnse probleem inderdaad volledig van de baan, gruwelijk-letterlijk.

De multinationale vredesmacht (Italië, Fransen en Amerikanen) vond het niet nodig de afgesproken tijd in Beiroet te blijven. Nochtans stond, op uitdrukkelijke vraag van PLO-leider Yasser Arafat, een paragraaf in het evacuatie-akkoord waarin gesteld werd dat de vredesmacht de veiligheid van de Palestijnse burgers in de vluchtelingenkampen zou garanderen. Als die vredesmacht dan 14 dagen te vroeg haar schop afkuist, draagt ook zij de morele verantwoordelijkheid voor het bloedbad.

Ondertussen breekt ook in Israël zelf de kritiek los, en wordt openlijk het afreden van Begin en Sharon geëist. Zelfs in Begins eigen Likod-rangen komt er reactie. Betogingen worden met harde hand uiteengegeven. De cynische uitleg van Begin over de massamoord doet ook weer denken aan die andere gruwel-periode uit de recente geschiedenis: «We wisten het niet...» Toch legt hij de eis van zijn eigen president om een onafhankelijke onderzoekskommissie samen te stellen naast zich neer.

(N.B.: Begin is op gebied van slachtpartijen niet aan zijn proefstuk toe. Als leider van de terroristengroep Irigoen moordde hij in april '48 het Arabisch dorpje Deir Yassin uit: 254 doden, vooral vrouwen en kinderen. De Britse regering, die toen Palestina als mandaat-gebied bestuurde, zette 30000 pond op zijn hoofd!)

De Europese ministers van buitenlandse zaken slaan er intussen in om Israël niet met name en toenaam te vernoemen voor zijn betrokkenheid bij de moordpartij. Van eventuele sancties natuurlijk helemaal geen sprake. De Argentijnse 'agres-

si' op de Falklands-Malvinas blijkt nog altijd veel erger te zijn geweest dan Israël's oorlogsgruwelen in Libanon. En in ons Belgenlandje is Tindemans er als de kippen bij om aan de joden zijn medeleven te betuigen in verband met de aanslag aan de synagoge te Brussel, maar

duidelijke taal tegenover Israël hebben we van hem nog niet gehoord.

Gelukkig blijft niet iedereen bij de pakken zitten. Betogingen, benefiets en andere solidariteitsacties worden georganiseerd. Hier in Leuven gaan we van start met een PALESTINAKOMITEE. Alle geïnteresseerden zijn natuurlijk heel welkom. De startvergadering heeft plaats op maandag 11 oktober om 20.15u in 't Stuc (1e verdiep).

Op het programma: kennismaking, overzicht politieke situatie, discussie over doelstellingen en werking van de komitee, organiseren van een Palestina-avond eind oktober.

Kontaktdadres: Palestijnakomitee Leuven, Bert De Bel der, Vaartstraat 99 (Halfmaartstraat 19B).



